

TIMBER RIDGE TRILOGIE

Van Tamera Alexander zijn de volgende boeken verschenen:

De kronieken van Fountain Creek – trilogie van
Ontvlamd - Onthuld - Onthouden

De erfenis

Timber Ridge Reeks, drie delen
Uit de verte - Verder langs de weg - Diep in mijn hart

Belmont Reeks, drie delen
Een blijvende indruk - Van zeldzame schoonheid - Op lieflijke tonen

Bell Meade Reeks, drie delen
*Fluister zacht haar naam - Op weg naar haar hart -
Het hart als inzet*

De Carnton romans
Kerst op Carnton - Dat beloof ik

Tamera Alexander

Timber Ridge
Trilogie

Uit de verte

Verder langs de weg

Diep in mijn hart

 Uitgeverij Van Wijnen - Franeker

© 2009, 2010 Tamera Alexander
Oorspronkelijke uitgever Bethany House Publishers, South Bloomington,
Minnesota 55438, USA. Bethany House Publishers is een divisie van Baker
Publishing Group, Grand Rapids Michigan.
Deze trilogie is samengesteld uit de oorspronkelijke titels *From a Distance*,
Beyond This Moment en *Within My Heart – Timber Ridge Reflections. Book 1, 2 en 3.*

© 2020 Nederlandse editie Uitgeverij Van Wijnen, Postbus 172,
8800 AD Franeker
Vertaling Margriet Visser-Slofstra
Omslagontwerp studiogearox.com
Omslagfoto Steve Gardner, PixelWorks Studios, Inc.
www.uitgeverijvanwijnen.nl

ISBN 9789051945911 / NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvou-
digd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL 1
UIT DE VERTE

Voor Kelsey,
Wat ben ik God dankbaar dat Hij jou aan ons heeft gegeven!
Nog geweldiger vind ik het dat jij jezelf aan Hem hebt gegeven.

*Zij allen zijn in geloof gestorven; wat hun beloofd was zagen ze geen
werkelijkheid worden, ze hebben slechts een glimp ervan begroet.*

Hebreeën 11:13a (NBV)

1

Rocky Mountains, Colorado
15 april 1875

Elizabeth Garrett Westbrook liep nog iets dichterbij de rand toe, niet in het minst geïntimideerd door de enorme diepte van de kloof. Hier had ze zich haar hele leven op voorbereid. Daar was ze net zo zeker van als van het kloppen van haar hart. Op haar tweeëndertigste had ze nog steeds haar doel niet bereikt, wat deels verklaarde waarom ze bijna drieduizend kilometer westwaarts naar de stad Timber Ridge in Colorado was getrokken. En waarom ze een gezapig bestaan achter zich had gelaten in ruil voor het najagen van een droom, voor de tijd die haar nog restte.

De kou drong haar wollen jas binnen, door haar bloes en katoenen hemdje heen. Ze trok de jas dichterbij om zich heen, terwijl ze een blik wierp op de rivier die naadloos overliep in de diepuitgesneden vallei en op de bergen die zover het oog reikte grillig oprezen in het heldere ochtendlicht. Ze tuurde naar beneden, daar waar de aarde bij de punt van haar schoenen abrupt eindigde en waar de canyon adembenemend diep was.

Het kantoor van de *Chronicle* in Washington D.C., was gehuisvest in een pand dat vierhoog was. Ze schatte dat er minstens tien van die gebouwen op elkaar pasten en dat ze dan nog niet de rand van de klif zouden hebben bereikt waar zij stond. Nog nooit had ze zo'n veelbelovend gevoel gehad. Nu ze hier stond en dit alles aanschouwde, voelde ze zich ongelooflijk klein. Tegelijkertijd had ze echter groot ontzag voor de Schepper die met evenveel gemak deze grootsheid orkestreerde als de dissonanten in haar leven.

De competitie was zwaar geweest, maar ze had het gered; ze behoor-

de tot de laatste drie kandidaten voor de positie van fotograaf en verslaggever bij de *Washington Daily Chronicle*. De andere twee kandidaten waren mannen – mannen die ze kende, graag mocht en respecteerde en die de wereld zowel met een lens als met een pen konden beschrijven – wat betekende dat ze des te harder moest werken om zich te bewijzen.

De wind stak iets op en ze veegde een krul uit haar gezicht. Ze inhaalde de pittige, koele lucht, hield haar adem even vast, om de lucht vervolgens geleidelijk aan te laten ontsnappen, precies zoals de artsen hadden voorgeschreven. De berglucht, geroemd om haar zuiverheid en geneeskrachtige werking, was nog dunner en verkwikkender dan ze had verwacht.

Terwijl ze zich weer op haar taak richtte, deed ze haar rugtas om en controleerde nogmaals het touw om haar middel. Daarna trok ze haar schoenen uit en zette een kousenvoet op de omgehakte boom.

Ze voelde of die natuurlijke brug haar gewicht hield en kwam tot de conclusie dat dat ruimschoots het geval was. Ook al zag de boom er stevig uit, ze had door schade en schande geleerd dat schijn soms bedriegt. Ze liet haar blik langs de knoestige stam glijden tot aan de overzijde van de richel zo'n zes meter verderop. Hoogten deden haar nooit zo veel, maar ging ze eenmaal op weg naar de overkant, dan waakte ze ervoor naar beneden te kijken. Ze hield haar blik liever op het doel gericht in plaats van op de obstakels onderweg.

Ze verplaatste het gewicht van haar rugtas, concentreerde zich op haar taak en zette die eerste belangrijke stap.

‘Niet vallen, miss Westbrook!’

Van schrik deed Elizabeth een stap terug totdat ze vaste grond onder haar voeten had en draaide zich om. Op het kronkelende bergpad achter haar stond Josiah, met in zijn hand het uiteinde van het touw dat achter hem aan een boom was vastgemaakt.

Er stond onzekerheid op zijn bruine gelaatstreken te lezen. ‘Alleen maar een laatste waarschuwing, mevrouw. Voordat u de oversteek waagt.’

Ondanks het feit dat haar hart in haar keel klopte, probeerde ze vriendelijk te klinken. ‘Ik verzeker je, Josiah, dat er niets aan de hand is. Ik heb dit al heel wat keren gedaan.’ Alleen nog nooit over zo'n diepe

canyon, dat moest ze toegeven. Maar of het nou om drie of om driehonderd meter ging, het vermogen om met succes een kloof te overbruggen draaide om concentratie en evenwicht. Dat hield ze zichzelf in ieder geval voortdurend voor. ‘Maar het zou wel helpen als je niet meer zou gillen.’

Zijn zachte lach klonk even diep als de canyon en even vriendelijk als het briesje. ‘Ik gil niet, mevrouw. Vrouwen, die gillen. Wij mannen, wij schreeuwen.’

Ze wierp hem een afkeurende blik toe. ‘Zou je dan alsjeblieft willen ophouden met dat *mannelijke* gegil.’

Hij trok aan de rand van zijn versleten vilthoed. ‘Ik zou niet hoeven gillen als u zich zou gedragen als een vrouw met gezond verstand. In plaats van als een... dwaze dame die over een boomstammetje huppelt om een vogelnest te fotograferen.’

De omgehakte boom zag er stevig uit en had een omtrek van wel een meter; heel iets anders dus dan het *boomstammetje* waar Josiah het over had. En de oversteek naar de andere richel gaf haar veel beter zicht op het arendsnest dat zich op een steile rotswand bevond, iets onder de rand van de klif, zo’n tien meter verderop. Dat nest met de diepte eronder en de bergen op de achtergrond zou een adembenemende foto opleveren – als ze tenminste niet viel en haar nek brak.

Ze was veel smallere boombruggen en bredere kloven overgestoken dan deze. Als ze zoiets als dit deed, kreeg ze het gevoel weer een klein meisje te zijn en werd ze teruggevoerd naar een tijd waarin haar nog niet was verteld dat bepaalde dingen niet mogelijk waren.

‘Mag ik je eraan herinneren dat ik jou zeer goed betaal’ – ze trok een wenkbrauw op, maar waardeerde ondertussen de gekscherende omgang die hun samenwerking van begin af aan had gekenmerkt – ‘om mijn uitrusting te dragen en mij bij mijn werk te assisteren, niet om meningen te uiten over mijn beslissingen.’

‘Daar vraag ik niets extra’s voor, mevrouw. Die zijn gratis.’

Ze schudde haar hoofd om zijn brede grijns. De afgelopen week had Josiah Birch haar instructies nauwkeurig uitgevoerd, wat maar goed was ook. Wanneer de aanleiding sterk genoeg was, had de *Washington Daily Chronicle* diepe zakken.

Er hadden nog twee mannen gesolliciteerd naar de baan als haar assistent. Beiden hadden geschikt geleken, maar iets aan Josiah Birch had haar vertrouwen ingeboezemd. Hij had niet veel geleerd, maar kon wel lezen en schrijven. In een mum van tijd kon hij de chemische stoffen die ze voor haar werk nodig had even snel mengen als zij. En het feit dat hij twee keer zo zwaar was als zij, flink gespierd was en een open, eerlijk gezicht had, had zijn niet-bestaande curriculum vitae alleen maar kracht bijgezet.

Elizabeth concentreerde zich opnieuw op haar taak en zette haar rechervoet op de boom. Als een koorddanser spreidde ze haar armen uit om te compenseren voor haar rugtas die zwaarder was dan gebruikelijk. Met zorg zette ze haar voet neer.

Daarna deed ze een tweede stap. En een derde...

Ongeveer vier meter onder haar stak er een richel uit de bergwand. Die rand zou haar val breken, mocht het touw niet standhouden. De richel stak echter slechts gedeeltelijk onder de natuurlijke brug uit. Daarna ging het loodrecht naar beneden tot de bodem van de canyon. Gelukkig liet ze zich niet snel door hoogtes intimideren. Ze bleef zich op haar voeten concentreren en keek zo nu en dan naar de overzijde.

Centimeter voor centimeter verdween de richel uit beeld. Ze weerstond de verleiding naar de rivier te kijken die zich als een slang door de vallei kronkelde. Er kwam een windvlaag van achteren die haar iets naar voren duwde. Er waaiden loshangende krullen in haar ogen. Het kostte haar even moeite houvast te vinden... maar het lukte toch. Het touw om haar middel stond echter ineens strak en trok haar naar achteren.

‘Nee, Josiah!’

Ze spande al haar spieren aan. Haar rug kromde zich. Het kostte moeite rechtop te blijven staan. Vanwege het gewicht om haar schouders wilde ze iets naar voren leunen, maar te ver naar voren leunen zou gevaarlijk kunnen zijn. Daarna deed ze iets wat ze niet moest doen...

De kronkelende rivier onder haar verscheen in haar blikveld.

Snel bracht ze haar ogen omhoog naar de richel en, zoals haar al op haar zesde was geleerd, stelde zich voor dat er een stok uit de boomstam onder haar stak die langs haar rug tot aan de hemelpoort reikte. Langzaam tilde ze haar kin op. En haar schouders. Haar benen trilden,

maar ze hervond haar evenwicht en liep voetje voor voetje naar de overkant.

Terwijl een gevoel van vreugde door haar heen stroomde, stapte ze van de boom op de rotsgrond. *Terra firma*. Ze streek haar haar naar achteren en keek naar Josiah aan de andere kant van de richel. Ze deed haar best haar opluchting te maskeren. ‘Zie je wel? Ik zei toch dat je je niet druk moest maken.’

Hij stond met wijd open ogen te kijken. Zijn knokkels rondom het touw waren duidelijk zichtbaar een tint lichter geworden. ‘U heeft me tien jaar van mijn leven ontnomen, mevrouw. Tien jaren die ik goed had kunnen gebruiken.’ Zijn brede schouders gingen omlaag alsof er een onzichtbare last van hem was afgenomen.

Elizabeth zette haar tas neer en maakte die open. De opwinding golfde nog door haar heen. Iets meer opwinding dan ze had gedacht, maar het bereiken van de overkant vergoedde veel. ‘Het spijt me, Josiah. Dat was niet de bedoeling. Maar ik doe dit al van jongs af aan. Ik rende altijd harder en klom hoger dan alle jongens die ik kende.’ Ze keek naar het arendsnest zo’n zes meter verderop. ‘En ik reed ook nog eens sneller dan zij.’

‘Ik durf er wat onder te verwedden dat die jongens graag met u speelden.’

‘Eigenlijk... niet. Ze vonden er niets aan omdat ik hen nooit liet winnen. Niet wanneer ik er iets aan kon doen, tenminste.’ Ze pakte haar uitrusting uit, terwijl haar gedachten naar het touw rond haar middel gingen. Ineens kwam er een herinnering naar boven. Een herinnering aan een middag in de rijstal, jaren geleden. Ze had toen datzelfde gevoel van opwinding gehad als nu – totdat haar vader had ontdekt wat er was gebeurd. Een pestkop van een jongen had haar uitgedaagd voor een wedren te paard. Ze had hem vervolgens ruimschoots verslagen. Wat ze niet had geweten, was dat hij de zoon van haar vaders superieur was. Ook had ze er niet aan gedacht dat haar vader en zijn medeofficiers haar schrijlings zouden kunnen zien rijden met een rijbroek onder haar rok.

Haar poging om de beschaamde blik op zijn gezicht te vergeten had ze lang geleden opgegeven. Indertijd had ze niet in de gaten hoe bepalend dat moment in haar leven zou worden.

Het arendsnest was gemaakt van stokjes en twijgjes en leek wel twee meter breed en bijna net zo diep te zijn. Het nest was gebouwd op een rand tegen de bergwand. Meesterlijk. Zelfs van deze afstand kon ze veren en plukjes grijswitte dons onderscheiden die er aan de zijkant uitstaken. Het nest was op dit moment leeg. Stel dat de bewoner ervan in de buurt was zodat ze die ook kon fotograferen. Niet dat een arend lang genoeg zou blijven zitten om vastgelegd te kunnen worden. Dat maakte het fotograferen van dieren – en van beweeglijke mensen – zo'n uitdaging. Als het onderwerp bewoog, al was het maar heel weinig, dan zag het plaatje er na het ontwikkelen spookachtig uit.

Sinds ze twee jaar geleden foto's had gezien van een plaats genaamd Yosemite had ze ervan gedroomd naar het westen te trekken en foto's van de kolonisiatiegrens te maken – een gebied, ver verwijderd van de hoofdstad van Amerika en van haar geboortegrond in Maryland.

Hoewel het landschap hier adembenemend was, was haar werkgever bij de *Chronicle*, Wendell Goldberg, eigenlijk uit op foto's van dieren in het wild. *Spectaculaire foto's van dieren in het wild* had hij enkele dagen geleden in een telegram geschreven – alsof ze daaraan herinnerd moest worden. Die foto's moesten vergezeld gaan van levensechte avonturen van mensen die in het Westen woonden. Van verhalen die de lof bezongen van de menselijke geest en die toekomstige reizigers en jagers zouden verlokken naar Colorado te trekken – wat vervolgens klanten zou opleveren voor een reisorganisatie van de grootste aandeelhouder van de *Chronicle*, Adam Chilton.

De reisorganisatie vormde slechts een klein onderdeel van Chilton Enterprises. Het grootste deel van het bedrijfsfortuin kwam voort uit hotelbezit, met name uit hotels met kuuroorden. In het oosten deden verhalen de ronde over de therapeutische warmwaterbronnen in deze streek. Hun geneeskrachtige werking was onderwerp van gesprek bij extravagante introductiebals en bij dameskransjes. Hun weldadige werking werd breed uitgemeten in de luxe lederen omgeving van de herensociëteit en de rooksalons. Chilton Enterprises had gevraagd om foto's van bezittingen in de omgeving waar het bedrijf overwoog zijn vleugels verder uit te slaan. In ruil daarvoor zou het bedrijf enkel en alleen in de *Chronicle* adverteren.

Wendell Goldberg probeerde altijd winst te slaan uit zakelijke mogelijkheden als deze en zij beschouwde het als een eer om persoonlijk door deze man begeleid te worden – ook al was ze het niet altijd eens met zijn tactiek of mening.

‘Als ik u was, zou ik iets naar achteren gaan, miss Westbrook.’ In Josiahs stem klonk lichte drang door. ‘Zal lastig worden u helemaal hiervandaan te helpen. U slaat tegen de berg te pletter voordat ik de kans krijg u op te hijsen.’

Om hem een plezier te doen zette ze een klein stapje naar achteren. ‘Tevreden?’

Hij bolde zijn wangen op. ‘Het gaat er niet om of ik tevreden ben, mevrouw. Het gaat erom dat u mij heeft aangenomen om u veilig deze bergen op te brengen en weer af te helpen. Ik ken u nog maar een week, maar als u zo aan de zijkant van de berg gaat hangen...’ Hij lachte ietwat spottend. ‘Ik wil u niet beledigen, maar dat betekent dat er iets mis is met uw gezonde verstand.’

Elizabeth lachte. ‘Ik waardeer je bezorgdheid, maar ik verzeker je dat mijn verstand zeer gezond is. Aangezien we nog heel wat samen zullen reizen’ – ze deed haar best ernstig te klinken – ‘zou ik graag willen dat u voortaan uw mening niet langer verbloemt, meneer Birch. Zeg wat u op uw lever heeft. Zonder vrees om mij te beledigen.’

Hij mompelde iets wat ze niet kon verstaan, maar wel kon bedenken. Daarna nam hij een houding aan die haar deed denken aan een beroemde zwarte redenaar die ze ooit had horen spreken. ‘Ik probeer alleen mijn werk te doen, mevrouw. Daar heeft u mij immers voor aangenomen. En om recht voor zijn raap de waarheid te vertellen.’

Recht voor zijn raap de waarheid vertellen... Wat een verfrissende ervaring! Dit had ze veel liever, ook al kon het kwetsend of onplezierig zijn, dan te moeten ervaren dat er rechtstreeks tegen haar heel iets anders werd gezegd dan achter haar rug om – iets wat ze hoopte in het oosten te hebben achtergelaten. ‘Ik denk dat jij en ik een goed stel vormen, Josiah.’ Ook al waren ze een ongebruikelijk stel.

‘Ik ben geneigd er ook zo over te denken, miss Westbrook. Zolang u geen dwaze dingen doet en onder aan de voet van een berg belandt.’

Ze koos ervoor die laatste opmerking te negeren en tilde het vier kilo

wegende fototoestel uit haar jutetas. Ze zette het toestel zo dicht bij de rand als ze durfde, om ervoor te zorgen dat ze zowel het arendsnest in beeld kreeg als de vallei eronder met daarachter de bergketen. Ze raapte steentjes op en legde die onder het toestel om het op de ongelijke grond wat meer stabiliteit te geven.

Omdat ze niet al haar spullen kon dragen, had ze de natte glasplaat van het fototoestel van tevoren klaargemaakt en in de lichtbeschermende houder geschoven. Dat betekende dat ze maar een beperkte hoeveelheid tijd had om de foto te maken, naar de overkant te lopen en de glasplaat te ontwikkelen voordat de lichtgevoelige chemicaliën zouden opdrogen. Wanneer ze in een donkere kamer werkte, was het al een lastige taak, laat staan in de openlucht. Als de glasplaat opdroogde of als er een klein scheurtje ontstond, was die niet meer te gebruiken.

Ze lag plat op de klif, trok haar rok over haar benen en probeerde het beeld in de glaskijker scherp te stellen.

Toen Josiah haar die ochtend met de paarden bij het pension had opgewacht, was het nog vrij donker geweest. Een uur geleden hadden ze de paarden aan de voet van de berg achtergelaten en waren met behulp van lantaarns aan de klim begonnen. Daarna was er in het oosten beweging ontstaan totdat uiteindelijk de dageraad zich had aangekondigd, waardoor de tot die tijd verborgen spleten en kloven aan het licht kwamen. Ook de bergtoppen die zo hoog waren dat de paarsachtige wolken ze aan het zicht onttrokken, waren nu goeddeels te zien.

‘Ik durf te wedden dat u goed kon leren, mevrouw.’

Ze lachte om zijn woorden. ‘Dat ging me inderdaad aardig goed af.’ Ze zorgde ervoor aan de rechterkant de North Maroon Bell goed in beeld te hebben. De verschillende afstanden van de objecten zouden het beeld de nodige diepte geven. *Prachtig*. ‘Maar een van mijn onderwijzers, ene meneer Ainsworth... hij deelde de mening van de jongens over wie ik je vertelde. Hij voelde er niets voor mijn sportieve vaardigheden aan te moedigen.’

‘Betekent dat dat hij dat paardrijden en klimmen van u maar niets vond?’

Ze grinnikte. ‘Inderdaad, dat vond hij helemaal niets. Hij zei dat ik

me... jongensachtig gedroeg en dat mijn zelfverzekerdheid ongepast en onaantrekkelijk was. Geen eigenschappen die een jongedame behoorde te hebben.' Bijzonder dat ze zich precies kon herinneren wat Ainsworth had gezegd en dat ze nog steeds zijn irritante nasale klank kon horen. De onbeschoftheid van die opgeblazen, overmoedige...

'Lijkt me niet verstandig voor een onderwijzer om dat tegen een jong meisje te zeggen. En al helemaal niet tegen iemand die hem waarschijnlijk gemakkelijk had kunnen verslaan.' Josiah stootte een hoog lachje uit dat weerkaatste tegen de wanden van de canyon.

Terwijl ze meelachte, schoof Elizabeth de plaat in de gleuf van het toestel en haalde de bescherming eraf. Vervolgens haalde ze de koperen kap van de lens en liet de wetenschap haar wonder verrichten.

Haar kousenvoeten bewogen ritmisch op de klif op en neer. Stilzwijgend citeerde ze een toespraak die ze jaren geleden van haar vader had moeten bijwonen. *Zevenentachtig jaar geleden brachten onze voorvaderen op dit continent een nieuwe natie voort, gecreëerd in vrijheid en gewijd aan de gedachte dat...*

De meeste toehoorders die dag hadden het een teleurstellende toespraak gevonden, maar daar was zij het niet mee eens geweest. Ze was indertijd twintig, had stilletjes naast Tillie, haar zwarte kinderjuf, gestaan – haar volledige naam, tante Matilda, was ergens tijdens haar kindertijd verloren gegaan – en herinnerde zich nog elk detail van die plechtige bijeenkomst op het slagveld van Gettysburg. En dat zou ze zich haar leven lang blijven doen.

De wereld zal deze gebeurtenis zich niet lang herinneren, noch wat we hier zeggen, maar ik kan nooit vergeten wat zij hier hebben gedaan...

De veren in het nest bewogen op de wind, wat haar deed wensen dat ze dit moment in de ware betekenis van de tijd kon vastleggen zodat de mensen daadwerkelijk die veren zagen bewegen en de wind hoog boven de bergen en in de diepe canyon beneden hoorden fluiten. Er schoot haar een idee te binnen voor een artikel bij deze foto. Wanneer ze de foto aan het einde van de week naar Wendell Goldberg zou sturen, zou ze dat erbij doen. Ze borg die gedachte op, in de hoop dat ze zich die zou herinneren.

Toen er voldoende tijd was verstreken, zette ze de lenskap er zorg-

vuldig op en pakte snel haar toestel in. Nu moest ze de belichte plaat in de donkere tent zien te krijgen die Josiah aan de overkant had opgezet. Ze hees de tas op haar rug, controleerde het touw nog een keer en wierp hem een blik toe voordat ze de eerste stap zette.

De diepe groeven in zijn voorhoofd bleven haar bij terwijl ze zich aan de overtocht waagde. Haar rechterkous bleef haken aan een stukje bast, maar een achterwaarts rukje zorgde ervoor dat die weer losschoot. Ze bereikte de overkant en stapte op de richel waarna er een gevoel van triomf door haar heen schoot. Dat kon meneer Ainsworth met zijn oordeel over haar *jongensachtige* vaardigheden maar mooi in zijn zak steken!

In de tent – haar provisorische donkere kamer – ging ze snel aan het werk. Ze goot een ontwikkelvloeistof van ijzersulfaat en zuur over de fotografische plaat. De procedure veranderde de lichtgevoelige korrels in een metallisch zilver dat glinsterde in de vage gloed van het stompje kaars.

Dit onderdeel van het proces bleef fascinerend om mee te maken; het beeld was werkelijk prachtig geworden. Ze spoelde de plaat nog een laatste keer af, waardoor die nu aan licht kon worden blootgesteld en verliet vervolgens de tent.

Terwijl Josiah alle spullen inpakte en op het muildier laadde, haalde zij haar schrijfblok tevoorschijn en maakte aantekeningen over de datum, tijd, plaats en belichting van de foto die ze zojuist had gemaakt, samen met een beschrijving ervan. Deze informatie hielp haar te begrijpen hoe de verschillende omstandigheden het welslagen van haar foto's beïnvloedden.

Ze stopte het schrijfblok weg en bukte zich om Josiah te helpen alles in te pakken. Op dat moment stakte haar adem in haar keel. Heel even maar – net voldoende om haar aandacht te trekken. Ze ging rechtop staan en ademde langzaam in om haar longen te beproeven.

De artsen hadden niet beweerd dat ze hier een remedie voor haar kwaal zou vinden, maar hadden haar wel de hoop gegeven dat het droge klimaat en de berglucht in deze streek de problemen in haar longen zouden verminderen. Hun belangrijkste aanbeveling – je onderdompelen in de warmwaterbronnen in de omgeving – was iets waar ze zich erg op verheugde. In het verleden had ze verlichting gezocht door middelen

als arseen en chloroform en sterk ruikende mosterdkompressen die haar door een arts waren voorgeschreven. Al die afzichtelijke remedies hadden geen enkele verbetering gebracht. Integendeel, ze leken haar gestel slechts te verzwakken en haar conditie te verslechteren.

Ze ademde nogmaals in en uit en begon te denken dat ze overdreven had gereageerd. Wat had ze een hekel aan deze lichamelijke zwakte! Op haar longkwaal na was ze kerngezond. Ze wilde graag doorzetten, maar wilde niet dat haar ambities haar blind zouden maken voor de beperking van haar lichaam. Misschien was het verstandiger de andere foto's die ze wilde maken vanaf het huidige uitzichtpunt te maken.

‘Weet je zeker, Josiah, dat het uitzicht verderop nog veelbelovender is dan het uitzicht hier?’

Hij bond de laatste bundel op het muildier en trok de gesp strak aan. ‘Dit hier is mooi, mevrouw, maar het is nog niets vergeleken met wat er hogerop te zien is.’

Ze knikte en toen hij verder klom, liep ze achter hem aan. Ze vertrouwde op de koppige vasthoudendheid van haar eigen lichaam evenals op Josiahs oordeel. Tot nu toe had hij alles bij het goede einde gehad – niet dat ze van plan was daar een opmerking over te maken.

Terwijl ze het steile zigzagpad beklom, was ze blij dat hij erop had gestaan dit deel van de reis te voet af te leggen. Het pad bestond grotendeels uit plat gesteente, wat het stijgen aanzienlijk lastiger maakte.

Het pakket op haar rug begon haar zwaar te vallen en ze pauzeerde even om haar rug te strekken en de bepakking iets te verplaatsen.

‘U hoeft dat niet mee te slepen, mevrouw. Ik kan het op Moonshine vastmaken of ik kan het voor u dragen, als u me dat toestaat. Zoals ik al eens heb gezegd, ik zal er voorzichtig mee zijn.’

Ze gebaarde hem door te lopen. ‘Het is niet zo zwaar, hoor. Ik moet alleen een gelijkmatig tempo aanhouden.’

‘Een gelijkmatig tempo aanhouden...? Het klinkt daar achter mij alsof u gelijkmatig op de dood afkoerst.’

Ze lachte, ondanks het waarheidsgehalte van zijn uitspraak. ‘Je hebt me nog niet verteld... waarom je dat koppige beest Moonshine hebt genoemd.’

Josiah wreef over de snuit van het muildier. ‘Ik heb hem vernoemd

naar iets wat mijn moeder ons vertelde toen we klein waren. Ze vertelde ons altijd dat wij... als we ooit van elkaar gescheiden zouden worden 's avonds naar de maan moesten kijken en dat we, ongeacht waar zij was of waar een van ons zich op dat moment bevond bij elkaar zouden zijn. Omdat we dan allemaal naar dezelfde maan zouden kijken die God aan zijn hemel had opgehangen.'

Elizabeth was jaloers op hem vanwege die herinnering. Welke verhalen zou haar moeder haar hebben verteld als ze lang genoeg had geleefd om die kans te krijgen?

Josiah klom verder. Het kostte haar drie flinke stappen om net zo veel te stijgen als de twee stappen die hij zette. Haar hakken en haar lange rok zaten haar danig in de weg. Haar splitrok zat in een koffer die vanuit Washington nog steeds niet was aangekomen. Wat verheugde ze zich op de bewegingsvrijheid die dat kledingstuk haar weer zou schenken!

Nu ze zo achter Josiah liep, vielen haar opnieuw zijn brede schouders op en de striemen achter in zijn nek. Eens moesten dat diepe wonden zijn geweest. Zo te zien waren ze al een hele tijd geheeld, maar de littekens staken boven zijn kraag uit en verdwenen in de haarlijn, waarmee ze een inkijkje in zijn verleden gaven. Josiah Birchs fysieke kracht was indrukwekkend en hij bewees op deze bergtochten een kundige assistent te zijn. Bovendien was hij erg onderhoudend.

Maar ongeacht hoe kundig een assistent ook was, ze droeg altijd haar eigen rugtas. Met name wanneer die iets waardevols bevatte. Maandenlang had ze gespaard om haar fototoestel te kunnen kopen en dat toestel bevatte nu de sleutel om al haar dromen waar te maken.

'Stadsbewoners gebruiken dit pad niet veel.' Zijn diepe stem klonk boven de hoefstappen van het muildier uit. 'Te smal en te steil voor hen. Wordt nog het meest gebruikt door de Ute die hierlangs komen.'

'De Ute... zou ik graag willen ontmoeten...'. De koude lucht die langs haar luchtpijp naar binnen gleed en in haar longen terechtkwam, voelde tintelfris. Hoe hoger ze klom, hoe ijler de lucht werd en hoe moeilijker het werd om te ademen. De theorie over het effect van grote hoogten die ze in het oosten had bestudeerd en het nu daadwerkelijk ervaren van dat effect bleken twee geheel verschillende zaken te zijn. 'Ik zou

graag een paar leden van de Ute willen ontmoeten. Als...' een pijnscheut in haar linkerzij benam haar even de adem... 'je dat... zou kunnen regelen.'

'Ik ken maar een man die af en toe contact heeft met de Ute, miss Westbrook, en hij is niet gemakkelijk te vinden. Ik heb hem al een tijd niet gezien en hij maakt zichzelf alleen bekend wanneer hij daar een reden voor heeft. Wat maar zelden voorkomt.'

Wrijvend over de pijnlijke plek in haar zij omzeilde Elizabeth een grote steen op het pad. Ze was zich bewust van het losse gesteente vlak bij de rand en van het feit dat Josiah geen enkele last van de hoogte leek te hebben. 'Deze man... hij lijkt me een bijzonder iemand. Een... een of andere kluizenaar.'

'Nee, mevrouw, hij is geen kluizenaar. Is alleen erg op zichzelf. Zo leeft hij het liefst, denk ik.'

In haar borstkas ontstond een kramp die Elizabeth dwong haar pas te vertragen. Het was deze keer maar een klein krampje en ze slaagde erin nog een beetje lucht langs de vernauwing achter in haar keel te persen. Ze richtte haar blik op het pad en klom verder. 'Hoe... kom ik met deze man in contact?'

'Niet. Hij treedt eerder met u in contact, als zijn hoofd daarnaar staat. Wat niet vaak het geval is.'

'En... ' Ze ademde langzaam in en uit, zoals de artsen haar van jongs af aan hadden geleerd – een advies dat zich niet gemakkelijk liet opvolgen wanneer men bezig was een vierduizend meter hoge berg te beklimmen. 'Hoe komt dat zo?'

Toen hij geen antwoord gaf, keek ze op. Hij stond op het pad, met opgeheven arm en getrokken geweer.

Ze bleef volkomen stil staan en was dankbaar dat ze even op adem kon komen. Wel lette ze goed op haar omgeving. Krakende geluidjes klonken uit het binnenste van de bosjes langs de rand. Daarna hoorde ze het breken van twijgjes en zacht geruis van blaadjes. De wind floot tussen de lage dennen en robuuste sparren door en maskeerde daarmee geluiden die anders zouden zijn ontdekt.

Ze liet haar hand in haar zak glijden terwijl ze haar blik richtte op de beboste helling links van haar. Ze was er niet zeker van of de kortade-

migheid het gevolg was van haar ziekte of van iets daarbuiten in die bosjes... of misschien van beide. Ze omklemde het handvat van de Derringer, een aankoop die ze had gedaan voorafgaand aan haar vertrek uit New York City. Dat gaf haar iets meer moed. Het kaliber van dit pistooltje zou een groot dier nauwelijks afschrikken, maar alles was beter dan zonder enige bescherming tegenover een dier komen te staan.

Josiah hield zijn hoofd schuin alsof hij naar iets luisterde.

De eerste keer toen hij dat onderweg had gedaan, drie dagen geleden, had ze hem gevraagd waarom hij dat deed. Nadat ze de poema had gezien, had ze snel geleerd er het zwijgen toe te doen. Hij had op het dier geschoten en gemist – aan de versplinterde boombast te zien had hij er zelfs flink naast gezeten – maar zijn daad had de poema er kennelijk van overtuigd dat ze een onwaardige prooi waren.

Ze wist dat het niet realistisch was, maar een foto van dat glanzende, gespierde roofdier zou haar nagenoeg hebben verzekerd van de zo gewenste betrekking bij de *Chronicle*. Maar de poema was in een flits verdwenen en daarmee was meteen haar kans op een foto verkeken. Nadien hadden ze geen wilde dieren meer gezien, afgezien van een enkele vogel en een harige marmot – nauwelijks de moeite waard om reizigers en jagers mee naar het westen te lokken.

Josiah liet zijn arm geleidelijk zakken en mompelde zachtjes voor zich uit. Ze had hem al eens eerder zo diep horen praten. ‘Ik voelde iets in de wind.’ Hij hield zijn blik gericht op de schaduw achter de bomen. ‘Maar dat is nu weg.’

Elizabeth probeerde te reageren, maar dat lukte haar niet. Een bekende pijn nestelde zich in haar keel en gaf haar het gevoel dat er een vuist in haar luchtpijp werd geduwd.

Josiah keek haar kant op en kneep zijn ogen samen. ‘Gaat het, mevrouw?’

Elizabeth schudde haar hoofd en greep naar de hoge kraag van haar bloes. De bovenste twee knoopjes kwamen los, maar dat bood geen enkele verlichting. Elke poging tot ademen eindigde in een pathetisch gepiep. Het akelige draaiende gevoel dat ze maar al te goed kende, drong haar wereld binnen.

Ze kneep haar ogen dicht – alsof het niet langer kunnen zien haar

longen ervan zou kunnen overtuigen normaal te functioneren. *Rustig blijven... rustig ademhalen...*

‘Is het begonnen, miss?’ De diepe fluistering klonk pal naast haar.

Hefstig bewoog ze haar hoofd op en neer, nijdig omdat haar lichaam haar in de steek liet. Ze had hem hiervoor gewaarschuwd, voor het geval het onderweg zou gebeuren. Ze had er een hekel aan in deze situatie gezien te worden; mensen behandelden haar daarna altijd anders. Ze had zich vanochtend te zeer ingespannen. Ze had beter moeten weten.

Alle kracht vloeide uit haar benen weg.

Josiah hielp haar te gaan zitten en haalde de tas van haar schouders. ‘Zeg maar wat ik moet doen, mevrouw! Heeft u dat medicijn bij de hand? Waarover u me heeft verteld?’

Ze schudde haar hoofd, omdat ze niet kon praten. Het lag in haar kamer; er was niet veel meer over. Ze had het spaarzaam gebruikt omdat ze wachtte op een nieuwe bestelling. Ongeacht hoe vaak ze dit al had meegemaakt, het beangstigde haar nog steeds.

Hij legde haar neer, terwijl haar keel steeds verder dicht ging zitten. Ze staarde omhoog en vertrouwde erop dat God haar kon zien. Daar twijfelde ze niet aan. Ze vroeg zich alleen af of Hij zou ingrijpen. Tot nu toe had Hij dat elke keer gedaan, maar dat wilde niet zeggen dat Hij dat zou blijven doen. Dat had ze al op jonge leeftijd geleerd – toen haar moeder was gestorven.

Haar keel leek de omvang van een pijpenstrootje te hebben. Het beetje lucht dat ze inademde en uitstootte, bleef amechtig voor haar gezicht hangen. Elizabeth kneep in Josiahs hand en voelde hoe zijn huid onder haar nagel meegaf. Toch liet hij niet los. De paniek in zijn ogen weer Spiegelde die van haar, terwijl haar lichaam schokkend om lucht vocht.

2

De seconden vergleden. Misschien was het slechts een enkele seconde, misschien waren het er iets meer. Elizabeth had geen idee van de tijd maar het voelde als een eeuwigheid. Daarna gleed er een zeer geringe, maar uiterst kostbare hoeveelheid lucht langs de knoop in haar

keel, waardoor haar benauwdheid iets afnam.

Elke seconde werd de spanning iets minder.

Geleidelijk aan werd haar keel ruimer en vulden haar longen zich met de tintelfrisse lucht. Als een boerenknecht die smachtte naar water was ze geneigd gulzig in te ademen, maar ze wist dat dat niet verstandig was. Ze vulde haar longen langzaam, bewust, nog steeds in een dromerige staat tussen bewustzijn en bewusteloosheid in.

Josiah gaf haar een klopje op haar hand. 'Deze lijkt niet zo lang te hebben geduurd als die andere waarover u mij vertelde.'

Ze knikte. Zijn stem klonk ver weg. Ze kon nog niet praten, maar hij had gelijk. Dit was een behoorlijk ernstige aanval geweest, maar niet zo ernstig als de aanval tijdens haar reis naar het westen. Vanwege het roet en de as van de trein en het opdarrelende stof van de postkoetsen waren haar klachten tijdens de reis erger geweest dan anders.

Gedurende verscheidene hartslagen genoot ze van het feit dat haar longen haar eenvoudigweg gehoorzaamden. Naderhand werd ze altijd overvallen door de ongewenste vraag of haar hetzelfde lot zou treffen als haar moeder en wellicht op vrijwel dezelfde leeftijd. Ze duwde die gedachte weg en gaf aan dat ze graag weer wilde staan.

Josiah hielp haar omhoog en hield haar vast totdat ze haar evenwicht had hervonden. Daarna pakte hij de veldfles van het muildier. 'Had ik niet gezegd dat u er vanochtend wat pips uitzag, mevrouw?'

Ze nam een flinke slok water en koos ervoor niet op zijn opmerking te reageren. Het westelijke landsdeel was minder beschaafd dan ze had verwacht, maar het water hier... Nog nooit had ze zulk fris en schoon water geproefd. Ze trok haar bloes glad en nam nog een slok. Ze besloot de bovenste twee knoopjes los te laten.

Ze depte haar mondhoeken droog. 'Hoe ver is het nog naar de bergkam?'

Josiah schudde zijn hoofd. 'Die ligt hier om de hoek, mevrouw.'

Hij bukte om haar tas te pakken, maar zij gebaarde dat hij die moest laten liggen.

'U bent de koppigste blanke vrouw die ik ken, miss Westbrook.'

Ze lachte. 'Ik heb op dat terrein dus nog wel enige competitie te verduren, is dat wat je wil zeggen?'

Hij liet een spottend lachje horen en draaide zich om. Het muildier volgde hem. Ze tilde haar tas op en volgde hem de hoek om, waarop de adem haar bijna opnieuw werd benomen. Deze keer echter om een volkomen andere reden. Hij had gelijk...

De beroemde toppen van de Rocky Mountains, de Maroon Bells, tekenden zich af als ongrijpbare monumenten tegen de azuurblauwe lucht. In het ochtendlicht glinsterde de sneeuw op de noordelijke en zuidelijke toppen als duizend schitterende prisma's. Genietend van het uitzicht wenste ze dat ze Wendell Goldberg opnieuw kon bedanken voor deze kans en voor het feit dat ze deze bestemming had mogen kiezen in plaats van Californië of Wyoming, waar beide andere kandidaten naartoe waren gestuurd.

Een helder en rimpelloos meer vulde de bodem van de vallei en zorgde voor een prachtige weerspiegeling van de grootsheid van de bergen. Wat zou het geweldig zijn geweest als haar lens de bonte kleuren van de natuur had kunnen vangen in plaats van die in saaie grijstinten weer te geven.

Ze hielp Josiah de spullen van het muildier af te pakken. Daarna hoorde ze in de verte... een ruisend geluid. Ze hoorde het boven de wind uit en het overstemde eveneens hun geschuifel tijdens het uitpakken. Ze zocht de omgeving af en vond wat ze zocht aan de overkant van de canyon – een waterval die over torenhoge rotsblokken tuimelde om uit te komen in een poel minstens honderdvijftig meter lager. Grandioos.

Wendell Goldbergs vermoedens waren juist. De mensen in het oosten zouden er een enorme som geld voor over hebben om hier hun vakantie door te brengen – *als* ze hier hetzelfde comfort zouden vinden als thuis. Wat op dit moment nog niet het geval was. Maar zodra Chilton Enterprises zijn nieuwe hotel had gebouwd, zou die mogelijkheid wel aanwezig zijn.

‘Waarom heb je me niet verteld dat hier watervallen zijn, Josiah?’

Hij liet de canvastent op de grond vallen en keek haar aan alsof ze niet goed bij haar verstand was. ‘Omdat u er niet naar heeft gevraagd.’

Ze deed zijn antwoord af met een glimlach. Ze had hem niet in vertrouwen genomen over haar verbintenis met de *Chronicle* om dezelfde reden als waarom ze het tegen niemand in Timber Ridge had gezegd.

Hij wist alleen dat ze natuurfoto's wilde maken en had er al in toegestemd haar te begeleiden op haar expeditie naar de klifwoningen die verder naar het zuiden lagen.

'Nou, zou je voortaan, als er in de buurt een waterval of een warmwaterbron of... iets van dien aard te zien is, mij daar alsjeblieft van op de hoogte willen brengen?'

Weer die blik. 'Zeker, mevrouw. Dat kan ik best doen.' Hij ging weer aan het werk. 'Maar ik vraag me natuurlijk wel af waarom u dat zelf niet kunt zien. God heeft u immers twee goede ogen gegeven en het lijkt mij dat...'

Elizabeth negeerde zijn gemompel, knielde op de grond, maakte de bandjes van haar tas los en haalde haar toestel eruit, gevolgd door de zorgvuldig ingepakte glasplaten en een reeks flesjes, allemaal afzonderlijk verpakt om breuken te voorkomen. Ze zag dat Josiah haar donkere tent al had opgezet en dat haar spullen binnenin bijna klaarstonden. Zoals hij eerder ook had gedaan, had hij de tent zo ver mogelijk van de rand opgezet op het vlakste deel van het terrein.

Ze maakte een van de platen klaar om belicht te worden en wreef het glas schoon met een mengsel van puimsteen en alcohol. Ze goot collodion op het oppervlak en bewoog de plaat zo heen en weer dat het hele oppervlak werd bedekt met een laagje van de doorzichtige oplossing. Het teveel aan vloeistof goot ze terug in de fles, waarna ze een doek pakte.

Collodion bleef vrijwel overal aan zitten. Ze vroeg zich af of ze ook maar een rok, bloes of overjas bezat zonder vlekken van al die chemicaliën die ze gebruikte – een feit dat haar vader mateloos irriteerde, omdat hij zelf altijd zo voorzichtig was geweest met zijn blauwwollen uniform en nog steeds was met zijn jas en broek voor de bijeenkomsten van de senaat.

'Alles staat klaar, miss Westbrook.'

Josiah hield de losse flap bij de ingang van de tent omhoog, waarop zij met de natte plaat in haar hand naar binnen kroop. Het duister werd slechts verlicht door een flakkerend kaarsje.

Elizabeth lag in het vertrouwde halfdonker op haar knieën en doopte de plakkerige plaat in een lichtgevoelig makend bad dat Josiah had

klaargezet zoals ze hem had geleerd. Twaalf delen water op een deel zilvernitraat. Na een paar minuten, zodra de plaat helemaal crèmewit was geworden, haalde ze die uit het bad, veegde de achterkant met een schone doek af en liet die in een lichtdichte houder glijden.

Met de bewerkte plaat kwam ze uit de donkere tent tevoorschijn en waakte ervoor over haar rok en jas te struikelen.

Josiah had het toestel al op de mahoniehouten driepoot bevestigd. Ze legde de plaathouder op een doek op de grond en boog zich voorover om het omgekeerde beeld door de glazen kijker te bekijken. Ongeacht hoe vaak ze dit nu al had gedaan, het gaf haar telkens opnieuw een opwindend gevoel om een enkel moment op een stuk glas te vangen zodat mensen ver weg de schoonheid ervan konden ervaren.

Ze ging rechtop staan en gebaarde naar de driepoot. 'Je hebt de plek goed gekozen, Josiah. De snelheid waarmee je de juiste hoek leert herkennen, is prijzenswaardig.' Ze probeerde haar glimlach te onderdrukken. 'Ook al laten je omgangsvormen te wensen over.'

De klank van zijn lach was een genoegen om naar te luisteren. 'Dank u wel, mevrouw, voor uw vriendelijke woorden. En ik doe mijn best aan dat andere te werken. Ongetwijfeld zult u me daarin nog het nodige onderwijzen.' Hij liet zijn hoofd iets zakken, zonder haar recht in de ogen te kijken.

In die ene seconde ving Elizabeth een glimp op van Josiahs vroegere positie; in ieder geval van hoe zij dacht dat zijn leven eruit had gezien na het weinige dat hij haar had verteld. Hij was schranderder dan alle assistenten met wie ze in Washington had gewerkt en beschikte over een subtiel soort humor waar ze bewondering voor had. Bij het werk dat zij deed, had ze vaak te maken met grappen en grollen van mannelijke collega's en of Josiah het doorhad of niet, zijn gevatheid hielp haar nog gevatte te worden.

Ze had nooit een broer of zus gehad, maar als dat wel het geval was geweest, dan stelde ze zich de omgang met een oudere broer ongeveer voor zoals ze nu met Josiah Birch omging, ondanks de korte periode waarin ze elkaar kenden. Ze vermoedde dat hij tien jaar ouder was dan zij, maar vond zijn leeftijd moeilijk te schatten. Zijn lichaam was even gespierd als dat van een jongeman. Maar zijn uitdrukking bevatte een

diepte aan gevoelens die een hogere ouderdom en meer ervaringen ver-raadden dan zijn werkelijke leeftijd. En als de verweerde rimpels en schaduwen iets zeiden, dan was het leven hem niet altijd vriendelijk gezind geweest.

Ze boog zich voorover om nog voor de laatste keer het perspectief te bekijken. Dat beeld loog nooit. Het gaf altijd nauwkeurig weer wat er te zien viel, ook al stond het op z'n kop. Het omgekeerde beeld leek het plaatje meer helderheid te geven. De bomen staken tegen de azuurblauwe lucht groter af. De bergen staken nog krachtiger uit de buik van de aarde wanneer ze tegen de zwaartekracht in werden waargenomen.

Ze wierp snel een blik op Josiah en ontdekte dat hij de bergen eveneens bestudeerde. In haar ogen stond zijn huidskleur hun vriendschap niet in de weg. Ze wist dat hetzelfde gold voor hem. Hierbuiten, ver weg van de beslotenheid van de samenleving en zonder oordelende ogen, was dat echter gemakkelijk te zeggen. Ze was niet blind voor de blikken die hen in de stad werden toegeworpen. Ze koos er eenvoudigweg voor zich er niets van aan te trekken.

Terwijl ze zich omdraaide en de lichtgevoelige plaat tevoorschijn haalde, hoorde ze achter zich Josiah een kreet slaken.

Ze strekte zich uit, volgde zijn blik en realiseerde zich onmiddellijk dat woorden tekort zouden schieten om deze grootsheid vast te leggen, ondanks haar liefde voor de fotografie, haar gevoel voor de Engelse taal of haar toewijding aan haar carrière.

Een eland – een volwassen mannetje, gezien zijn enorme gestalte – was opgedoken vanuit een groepje douglassparren. Hij stak zijn kop omhoog en bewoog zijn neus. Hij kon de wind even goed lezen als zij een boek. Ongetwijfeld rook hij hen. Ongetwijfeld zag hij hen. Hij stond slechts een meter of zes bij hen vandaan, wat een volmaakte afstand was om een foto van hem te maken.

De vertakkingen van zijn enorme gewei reikten naar de hemel en terwijl ze hem bekeek, werd Elizabeth bekropen door een enorm besef van ontzag. Ze zag al voor zich hoe hij eerst de omlijsting van haar lens vulde, om daarna ingelijst in een van de toonaangevende galerieën in Washington te hangen. De eland bewoog zich zeer voornaam. Zijn gewei – voorzichtig geschat anderhalve meter hoog en twee keer zo

breed – stak af tegen de blauwe horizon achter hem. Hij straalde een aangeboren gezag uit en leek zich bijna bewust te zijn van zijn schoonheid.

Dit was de foto waar ze om had gebeden. Dit was de foto die Wendell Goldberg rechttop deed zitten in die mooie leren stoel van hem, die hem zou doen beseffen dat zij elke cent die hij in haar had gestoken waard was en dat zij de kandidaat was die het verdiende de eerste vrouwelijke fotograaf en verslaggever van de *Chronicle* te worden.

Het muildier begon te balken, waarop het achterlijf van de eland in beweging kwam. Elizabeth hield haar adem in en bad dat hij niet meteen in de bosjes zou verdwijnen. Hij bewoog zich echter nauwelijks. Dit was echt *zijn* berg, iets wat zij alle vier wisten, ook het muildier. Als ze nu maar de plaat in het toestel kon krijgen zonder hem weg te jagen.

Het schuiven van de beschermende houder in de houten gleuf veroorzaakte een krassend geluid, gevolgd door een al te harde klik. Tegen de achtergrond van de verstilde natuur klonken de vertrouwde geluiden ongebruikelijk overmoedig, maar het dier leek zich er niets van aan te trekken.

Ervan overtuigd dat de Schepper haar deze kans had geboden, verwijderde ze de kap van de lens, stelde de plaat bloot aan het licht en begon in stilte de toespraak te reciteren die ze uit het hoofd kende. Ze had het gevoel dat het helemaal goed zou komen.

Heel haar leven had het erop geleken dat ze tegen de stroom in had gezwoegd. Eerst met haar gezondheid en daarna omdat haar vanwege haar vrouw-zijn geen kansen werden geboden. Niet dat ze als man behandeld wilde worden. Ze wilde alleen dezelfde mogelijkheden hebben en de kans krijgen dezelfde fouten te maken...

De ochtendzon brak door de wolken heen en verspreidde op de valleibodem een doorschijnende zilverlaag die werd weerkaatst in het gerimpelde oppervlak van de rivier.

Ze ging voorzichtig te werk om het toestel of de driepoot niet om te stoten, zette de kap weer op de lens en bewonderde de eland die daar nog steeds fier met zijn hoofd omhoog stond. Als deze foto net zo mooi werd als ze verwachtte, dan zou die alle haar bekende beelden van die-

ren in het wild of van de natuur in het westen evenaren. Zelfs haar mentor, Mathew Brady, zou jaloers zijn.

Toen zij de plaat uit het toestel haalde, trok Josiah hoopvol zijn wenkbrauw omhoog. Ze knikte een keer en genoot van de twinkeling in zijn ogen waarmee hij antwoordde. Nu moest ze de plaat zien te ontwikkelen. Ze wierp hem een glimlach toe en haastte zich richting de tent. In gedachten zag ze het gezicht van Wendell Goldberg wanneer hij de foto van de eland, tegen het panorama van...

Een explosie verscheurde de stilte.

Elizabeth draaide zich om. Ze zag de eland naar voren vallen, terwijl er bloed stroomde uit een wond vlak achter zijn schouder. Het dier probeerde moedig nog een pas te zetten, maar begon te wankelen. Elizabeth moest zichzelf ervan weerhouden op hem af te rennen. Zo veel schoonheid, zo veel kracht...

Hij stootte een diepe klank uit, een oerkreet, een schreeuw die ze nooit zou vergeten. Daarna stortte hij ter aarde – precies op het moment dat de glasplaat haar uit handen gleed.

3

Daniel Ranslett zat geknield op de grond. Zijn rechterschouder kreeg de terugslag van het geweer te verwerken, zoals die al duizenden keren eerder had gedaan. Hij hield zijn oog op zijn prooi gericht. Zijn kogel had doel getroffen. Door het vizier had hij het geweldige dier zien wankelen en vervolgens op de grond zien zakken. Al twee dagen en nachten volgde hij het dier om het goed onder schot te krijgen, zodat hij hem met een enkel schot zo pijnloos mogelijk kon raken.

Terwijl hij de gebeurtenis door zijn vizier bekeek, kwam er een herinnering boven van jaren geleden, uit een ander en beter leven. Die herinnering vertroebelde zijn concentratie, maar dankzij veel oefening wist hij die op afstand te houden.

Een gevoel van verwantschap met dat dier daar op die bergkam kwam onverwacht in hem omhoog. Hij voelde zomaar ineens een steek van jaloezie. Hij voelde de krachtige, regelmatige slag van zijn eigen

hart terwijl hij wist dat iets verderop het kostbare levenssap van zijn prooi wegvloeide.

Hoe was hij, als instrument van de dood, er zo vaak in geslaagd aan de dood te ontsnappen terwijl zo veel onschuldige levens dat niet was gelukt?

Naast hem klonk zacht gejang.

‘Zitten blijven, Beau’, fluisterde hij, terwijl hij de beagle even over zijn kop aaide. ‘Nog niet. Hoe ouder je wordt, hoe ongeduldiger je begint te worden.’ Een eigenschap die hij maar al te goed begreep.

Daniel liet zijn geweer zakken en aarzelde even omdat hij op de bergkam tegenover hem een beweging opving. Hij ging staan en kneep zijn ogen samen vanwege het zonlicht dat tussen de takken door scheen. Vanachter een bosje sparren kwam een vrouw tevoorschijn. Gevolgd door een neger. De twee waren nog een eindje van zijn prooi verwijderd, maar liepen er recht op af.

Hij greep zijn hoed en de buidel die hij op een steen naast zich had gelegd. Nadat hij de tas over zijn hoofd had geslingerd, veranderden zijn lange passen al snel in een flinke draf. Binnen enkele minuten had hij de lastig te ontdekken plek bereikt waar hij kon oversteken, waarna het hem nog twee minuten kostte om de andere bergkam te bereiken. Beauregard bleef hem op de hielen volgen. In het voorbijgaan begon zijn paard te hinniken. Ook al was het nog redelijk koel, zijn huid werd nat van het zweet, maar zijn katoenen bloes onder de eigenhandig genaaide leren jas zoog het vocht op.

Pas toen hij de bekende klif bereikte, vertraagde hij zijn pas. Het ademen kostte hem moeite. Zijn lichaam was verzwakt van de inspanning en van het gebrek aan slaap van de afgelopen dagen. De vrouw en de man stonden over de eland heen gebogen die inmiddels op zijn zij lag en zich aan zijn lot had overgegeven. Het bloed stroomde uit de wond die hem fataal zou worden. Naarmate het hart langzamer klopte, nam de hoeveelheid bloed af.

Nog maar een paar seconden...

‘Bent u hiervoor verantwoordelijk?’ De vrouw kwam recht op hem af. Haar houding drukte een en al strijdlust uit.

Daniel had daar niet veel meer van over. Zonder haar aan te kijken

knikte hij, terwijl hij zacht sprak. ‘Ja, mevrouw, dat klopt.’ Hij floot, waarop Beau zich naast hem op de grond liet vallen en hem afwachtend aankeek. Daniel legde zijn geweer en hoed aan de kant en gaf toe aan de vermoeidheid die zijn benen verzwakte. Hij knielde en streelde de nek van de eland.

‘U bent mij een verklaring schuldig, meneer, voor wat er zojuist...’

‘Mevrouw...’ Hij keek op en deed zijn best zijn frustratie in bedwang te houden. Het was inmiddels vier maanden geleden dat hij voor het laatst een gesprek had gevoerd en als het aan hem had gelegen zou die periode nog langer hebben geduurd. Hij sprak weliswaar regelmatig met Beau, maar dat was niet hetzelfde. Beau was veel aangenamer gezelschap dan deze vrouw beloofde te zijn. ‘Mevrouw, ik zal al uw vragen beantwoorden. Ik zal zelfs naar uw tirade luisteren... *nadat* ik hier klaar ben.’

Er daalde een stilte over de klif neer – alsof er een onzichtbare gast naar binnen was geloodst. Zelfs de subtiele klanken van de wilde dieren leken weg te vallen. De vrouw had dat zeker ook gemerkt, want haar stroom aan beschuldigingen hield op. Ze staarde hem aan alsof ze niet zeker wist waar ze eigenlijk naar keek. Het was echter overduidelijk dat datgene wat ze zag haar niet aanstond.

Daniel was blij met dit uitstel, hoe kort ook, en richtte zijn aandacht op de eland. Hij voelde hoe de krachtige spierbundels zich overgaven aan de afnemende levensstroom. Wat voelde hij zich hierbij vergeleken onbeduidend en klein en wat zou hij op dit moment graag alleen zijn geweest!

Hij bewoog zich dichter naar de kop van het dier toe. De herinnering die hij enkele minuten geleden had weten terug te dringen, keerde zo hevig terug dat die hem deed huiveren. Hij slikte moeizaam vanwege de bobbel in zijn keel, terwijl hij teruggacht aan de dag waarop hij deze traditie had doorgegeven aan zijn jongste broer, Benjamin, nadat de jongen voor het eerst een dier had gedood. Daniel sprak op gedempte toon en hoopte dat alleen de stervende eland – en Benjamin misschien – hem zou kunnen horen. ‘Voor je kracht en moed’ – zijn stem brak – ‘bied ik je mijn eer aan. En voor je offer... mijn dankbaarheid.’

Nog steeds zag hij voor zich hoe Benjamin zijn hand tegen de keel

van het stervende hert had gelegd en hoe hij terwijl de hete tranen hem over de wangen rolden, precies dezelfde woorden had gesproken. ‘Ik heb haar doodgemaakt, Danny’, had zijn broer telkens weer gefluisterd. In zijn stem had een mengeling van opwinding en wroeging doorgeklonken.

‘Je hebt alle reden om trots te zijn, Benjamin. Je hebt het goed gedaan. Onze familie heeft een maand te eten dankzij jouw moed en het offer van dit dier.’ De lach op Benjamins opgeheven gezicht was minstens een maand lang blijven zitten en Daniel zag die nog steeds voor zich.

Vanuit zijn ooghoek zag hij de vrouw dichterbij komen. De herinnering aan zijn broers gezicht trok weg.

‘Heeft u enig idee wat u mij heeft aangedaan?’ Haar stem was iets zachter geworden, maar klonk nog steeds schrill.

Daniel tilde zijn hoofd op en ging langzaam rechtop staan. Ondertussen ging haar kin telkens iets verder omhoog. De uitdaging in haar ogen evenaarde die van hem. Tot zijn verrassing deinsde ze niet terug – ze wekte ook niet de indruk een vrouw te zijn die dat snel zou doen. Hij had geen enkele moeite met wilskrachtige vrouwen. In deze streek werden vrouwen snel taai, anders hielden ze het hier niet uit. Hij vermoedde dat zij genoeg koppigheid bezat om het heel lang vol te houden. Als tenminste datgene wat de schaduw onder haar ogen veroorzaakte niet de overhand kreeg.

‘Nee, mevrouw, ik vrees dat ik geen enkel idee heb. Maar ik heb zo’n voorgevoel dat u mij niet laat gaan zonder het mij te vertellen.’ Hij verplaatste zijn gewicht van zijn ene voet op de andere en voelde het gewicht van de afgelopen dagen – van de afgelopen jaren – zwaar op hem drukken. ‘Laten we hier even blijven staan zodat u kunt zeggen wat u op uw lever heeft. Dan kunnen we daarna ieder zijns weegs gaan.’

Haar arrogant ogende kaak zakte iets open.

Mooi zo. Nu had ze even de tijd haar gedachten bijeen te rapen, als die al de moeite van het bijeenrapen waard waren. Ze kwam uit de buurt van New England – iets wat meteen duidelijk was geweest toen ze haar mond had opengetrokken. Daniel vestigde zijn blik op de neger naast haar. De man had zich tot nu toe niet verroerd noch gesproken, maar

had evenmin weggekeken, zoals Daniel half had verwacht.

De man bleef hem ook nu aankijken, zonder dat zijn blik echter tartend werd.

Daniel had helemaal niets tegen zijn soort, niet echt in ieder geval, iets wat eigenlijk al een hele tijd zo was. Hij was de eerste om toe te geven dat hij heel lang negers op slechts een manier had gekend, maar die tijd lag ver achter hem. Daar had de oorlog wel voor gezorgd. Het openlijke staren van de man bezorgde hem een ongemakkelijk gevoel. Hij verdroeg het niet langer en bukte zich daarom om zijn hoed te pakken. Hij klopte die af tegen zijn been. ‘Terwijl u bedenkt wat ik u heb aangedaan, mevrouw, ga ik vast aan de slag.’ Hij streek zijn haar naar achteren en zette zijn hoed weer op zijn hoofd. ‘Het zal me een groot deel van de dag kosten om dit beest te schoon te maken en naar de stad te vervoeren. Hopelijk lukt dat nog voor zonsondergang.’ Nog nooit eerder had hij het gezicht van een vrouw zo snel rood zien worden.

‘U heeft mij beroofd van een mogelijkheid die ik waarschijnlijk nooit meer krijg. Het dier, de omgeving, het licht... *Alles* was volmaakt. Om nog maar te zwijgen over de beperkte hoeveelheid tijd die ik hier heb.’ Tijdens het praten gebaarde ze druk met haar handen, wat het vuur binnen in haar leek aan te wakkeren. ‘En uw enige zorg is om dit’ – ze keek even naar beneden – ‘beest de berg af te krijgen?’

Het enige positieve dat Daniel uit haar tirade had opgepikt, was het feit dat zij eveneens over een beperkte hoeveelheid tijd beschikte. Dat kwam hem goed uit. Terwijl hij haar vastberaden trekken bestudeerde, dacht hij terug aan de redenen waarom hij een jaar of tien geleden naar dit dunbevolkte gebied was getrokken en waarom hij ervoor had gekozen een eind buiten Timber Ridge te gaan wonen. Niet dat hij niet van mensen hield. Dat deed hij namelijk wel. Maar de meeste mensen hield hij het liefst op enige afstand.

Bepaalde mensen zorgden voor grote veranderingen in de bergen. Veranderingen die hem onwelgevallig waren. Als eerste waren er mijnwerkers gekomen die, op zoek naar rijkdommen, zich een weg groeven en bergen opbliezen, waardoor er lelijke en onuitwisbare wonden waren geslagen. Tegenwoordig kwamen er, vrijwel dagelijks leek het wel, opportunisten uit het noorden die dreigden een soortgelijke erfe-

nis achter te laten. Alleen verpakten zij hun zakelijke ondernemingen in praatjes over vooruitgang, net zoals ze hadden gedaan toen ze zijn plantage hadden geplunderd en zijn familie kapot hadden gemaakt. Nadat ze het zuiden in de pan hadden gehakt.

De vrouw voor hem ontbeerde de bevalligheid en charme van een dame die in het zuiden was opgegroeid, maar het ontbrak haar niet aan aantrekkelijke eigenschappen, ondanks de vermoeidheid die op haar gezicht stond. Ze had een zeer opvallende kleur haar. Een roodgouden gloed die het licht ving en weerkaatste. En dan de manier waarop ze het haar had opgemaakt... Al die krullen deden hem denken aan kurkentrekkers – sommige lang, andere kort – tijdens het praten dansten ze langs haar slapen, alsof ze over een eigen wil beschikten. Een die behoorlijk koppig leek te zijn. Kennelijk net zo koppig als de eigenaresse.

Ongevraagd schoot hem een beeld te binnen van haar met al die krullen los over haar schouders. Dat zou vast een hele verbetering zijn, maar hoe verleidelijk dat beeld ook mocht zijn, die mond van haar en de plek waar ze vandaan kwam, verdreef alle belangstelling die hij op een ander moment wellicht zou hebben gehad.

Toch deed een goede opvoeding nog steeds zijn werk. Daar ontkwam hij niet aan, zelfs niet nu die jongen een volwassen man was geworden.

Hij zette zijn hoed iets verder naar achteren zodat zij zijn ogen kon zien en hij haar recht in de ogen kon kijken. ‘Mijn verontschuldigen voor de schade die ik u heb berokkend, mevrouw. Dat was niet de bedoeling, dat zweer ik u.’

‘Wat vriendelijk en hoffelijk van u, meneer.’ Haar vriendelijke glimlach was doortrokken van venijn, wat haar eerdere schoonheid deed verflauwen. ‘Maar uw eed zal er niet voor zorgen dat ik mijn foto terugkrijg.’

Die dekselse... Daniels gedachten kwamen tot stilstand. Hij moest haar verkeerd hebben begrepen. ‘Uw... foto?’

‘Ja, mijn... foto.’ Ze herhaalde het woord alsof ze probeerde hem na te doen. Had hij inderdaad zo arrogant geklonken en met zo’n dwaas accent gesproken? ‘Ik had net een afdruk gemaakt van de eland toen uw geweer afging, waardoor ik de plaat liet vallen.’ Ze gebaarde achter zich. ‘De glasplaat is gebroken. Geruïneerd!’

Al dit gedoe vanwege een foto? Zijn dunk van de vrouw werd meteen een heel stuk minder.

Hij keek langs haar heen en zag de houten doos staan, boven op een driepoot. Tijdens de burgeroorlog had hij soortgelijke apparaten al vaak gezien. Na elke veldslag zwermden fotografen uit over het slagveld, als gieren op zoek naar een lekker maal. En hun foto's van de gewonden, of van degenen die smeekten om de dood, stonden de volgende ochtend in de krant of hingen achter winkelruiten. Alsof het niet meer dan genoeg was geweest om mee te maken dat de ene na de andere jeugdvriend werd neergemaaid. Sommige dingen hoefden niet in het openbaar getoond te worden en hij begreep niet dat anderen erop stonden dat dat wel gebeurde. Een foto ter herinnering aan een dergelijke gebeurtenis was iets waar hij geen enkele behoefte aan had.

‘Mevrouw, zo te zien kan ik niet veel doen aan wat u bent kwijtgeraakt. Was dat wel het geval geweest, dan had ik het graag goedge maakt. U heeft echter meer dan duidelijk gemaakt dat dat onmogelijk is.’

Achter haar ogen woedde een storm, maar hij voelde er niets voor die over zich heen te krijgen. Een knip met zijn vingers bracht Beau aan zijn zij. Daniel draaide zich om, terwijl hij hoorde hoe er achter zijn rug om werd gemompeld. Omdat hij wist dat ze het niet tegen hem had, liep hij het pad af naar zijn paard. Even later hoorde hij dat er een keel werd geschraapt.

‘Misschien is er toch een manier waarop u voor rehabilitatie kunt zorgen... meneer Ranslett.’

Daniel bleef abrupt staan. Hij vreesde nu al de blik die met haar verwaande woorden gepaard moest zijn gegaan. En hij wist drommels goed wie hij mocht bedanken voor het feit dat zij zijn naam kende.

De neger draaide zich om, maar Daniel had durven zweren dat hij de man zag glimlachen voordat hij wegkeek. In de ogen van de vrouw was de storm geweken, maar de ijzige vastberadenheid die ervoor in de plaats was gekomen, ging hem ongetwijfeld evenveel problemen bezorgen.

4

Daniel Ranslett beende terug haar kant op. Hij zette zijn voeten vastberaden neer en tot haar genoegen had hij een zorgelijke uitdrukking op zijn gezicht. Elizabeth bereidde zich voor op een pittige woordenwisseling. Ze genoot namelijk net zo veel van een goede discussie als ze vroeger van Tillie's boterkoek had genoten.

Een ding werd haar al snel duidelijk – deze man wilde ze fotograferen.

Terwijl ze naar hem keek, kwam er een herinnering aan een mythologisch figuur naar boven, een plaatje uit een serie verhalen die haar vader haar voor het slapengaan had voorgelezen. Ze kon zich nog steeds een groot aantal van die personages voor de geest halen die allemaal buitenproportioneel waren weergegeven, maar de man die het gewicht van de wereld op zijn schouders had gedragen, had de meeste indruk gemaakt. Atlas was weliswaar beroemd geweest om zijn fysieke kracht, maar wat zij zich vooral herinnerde, was de *vermoeidheid* die op zijn gezicht te lezen stond, de uitputting bij al zijn bewegingen zoals de schrijver zijn benarde positie had beschreven. Ze wist nog goed hoe ze als kind medelijden met hem had gehad.

De man die nu op haar af liep, deelde dezelfde kenmerken van kracht én van vermoeidheid.

Hij droeg kleren van geitenleer en had een donkere haarbos tot op zijn schouders. Zijn kaak ging schuil onder een onverzorgde baard, waardoor hij de indruk wekte wekenlang, misschien zelfs wel maandenlang, in het wild te hebben geleefd. Dat alleen al leverde hem respect op. Na een enkele dag in de Rockies foto's te hebben genomen, kon ze niet wachten om terug te keren naar haar luxe en warme kamer in het pension.

Ze had hem bijna aangezien voor een van de oorspronkelijke bewoners, ware het niet dat hij groene ogen had... en lizig sprak. Na het eerste woord viel zijn zuidelijke achtergrond niet te ontkennen. Het was ongetwijfeld zo dat de man een eenvoudig leven leidde, maar zijn manier van doen weerhield haar ervan om te denken dat hij een eenvoudige ziel was.

Wijdbeens bleef hij voor haar staan en hield zijn blik op de grond gericht. Elizabeth vocht tegen de neiging hem een militaire groet te brengen. Zeer tot haar vaders ongenoegen had ze een dergelijke groet veel eerder onder de knie dan een reverence. Iets in Ransletts pretentieuze gang en in de houding die hij aannam, prikkelde haar. Zij twijfelde er echter aan of hij een dergelijk gebaar van een vrouw op prijs zou stellen.

Die gedachte bracht haar helaas des te meer in verleiding. Als deze man echter haar toegang was tot het fotograferen van het Ute-volk, zoals Josiah haar zojuist had toegefluisterd, dan kon ze dat maar beter laten.

‘Wat zei u zopas, mevrouw?’ Op zijn gezicht stond achterdocht te lezen.

Haar rechterhand jeukte nog steeds, maar ze wist die op zijn plek te houden. ‘Ik zei dat er wellicht toch een manier is om uw daden te rehabiliteren.’

Hij staaarde haar aan. ‘Mijn daden?’

Toen ze knikte, kneep hij zijn ogen samen op een manier die haar zou kunnen hebben intimideren, ware het niet dat haar vader diezelfde tactiek al heel vaak had uitgeprobeerd. Tegen de tijd dat ze zeven was, had ze het terugstaren al onder de knie gehad.

Ranslett maakte een grappige zijwaartse beweging met zijn kaak, alsof hij probeerde haar in te schatten. ‘En hoe stelt u zich voor dat ik... mij *rehabiliteer*?’

Hij sprak het woord op dusdanige wijze uit dat ze zich afvroeg of hij de betekenis ervan kende. Ze weerstond de neiging om het woord uit te leggen. ‘Is het veilig om aan te nemen, meneer Ranslett, dat deze bergen door nog meer elanden worden bevolkt? Of heeft u elk levend wezen tussen hier en Wyoming afgeslacht?’

Het groen van zijn ogen werd donkerder, maar niet omdat hij dit grappig vond. ‘Ik heb geen idee waar u op doelt, maar ik heb die eland twee dagen lang gevolgd om hem goed onder schot te kunnen nemen. Om ervoor te zorgen dat hij zo min mogelijk zou lijden.’

Tot haar verrassing kwam hij oprecht over, wat haar toorn dreigde te verminderen. De gedachte aan haar verloren foto blies die echter nieuw

leven in. ‘Zeer indrukwekkend, dat geloof ik graag, maar ik heb het niet over het doden van nog meer dieren, ongetwijfeld tot uw ongenoegen. Ik heb het over een foto, meneer Ranslett. De lens van mijn fototoestel kan beelden vastleggen die zich op grote afstand bevinden. We hoeven dus niet per se zo dichtbij te komen, hoewel dat wel de voorkeur heeft, mocht u daar kans toe zien. Wel heb ik een dier nodig van dezelfde omvang en grootsheid, een dier dat indruk maakt.’

Hij zette zijn hoed af. Zijn blik gleed terloops naar haar linkerhand. ‘Op wie probeert u eigenlijk indruk te maken, miss...?’

Deze keer kneep zij haar ogen samen, omdat zijn toon haar allerminst aanstond. Met zijn diepe stem en lijkige manier van spreken, als een strooplaag over een brood dat net uit de oven komt, klonk hij als een keurig opgevoede heer uit het zuiden des lands.

Maar de *manier* waarop hij haar aansprak – die vertoonde geen enkele overeenkomst met de zuidelijke charme die ze tijdens politieke bijeenkomsten bij afgevaardigden uit Georgia en Tennessee had ervaren. Misschien had haar vader toch gelijk. Misschien was het inderdaad zo dat de zuidelijke charme weinig meer was dan een gladde en beleefde buitenkant, een jammerlijke poging van de mindere landgenoten om bij de zegevierende noordelijke bewoners in de gunst te komen.

Ze merkte dat ze niet voorbereid was op meneer Ransletts nabijheid. Zijn observerende ogen wekten een vriendelijke indruk, ondanks hun doordringende blik. En onder zijn ruige uiterlijk proefde ze een flinke mate van beschaving en zachtaardigheid. Hij maakte een zelfverzekerde indruk zonder dat hij daar moeite voor leek te doen. Overigens wekte hij eerder de indruk dat het gezelschap van anderen – met name dat van haar – allerminst op zijn wensenlijst voorkwam.

Ze was er nog steeds niet uit wie het sterkst naar wilde dieren rook – hij of de eland.

‘Het is miss *Westbrook*, meneer, en ik probeer op niemand indruk te maken. Ik probeer alleen mijn w...’ Ze hield zich net op tijd in. Maar gezien de blik op Ransletts gezicht was ze toch niet snel genoeg geweest.

Aan een kant van zijn mond verscheen een grijns. ‘Wat voor... *werk* doet u precies, miss *Westbrook*?’ Hij sprak het woord uit alsof hij het grappig vond.

Elizabeth voelde haar rug verstrakken, maar hield zich in. Zodra mensen hoorden dat zij voor een krant werkte, stelden ze zich anders op. Ze waren meer op hun hoede en soms hielden ze, afhankelijk van de situatie, ineens helemaal hun mond. Voor iemand die al nooit gemakkelijk vriendschap had weten te sluiten had dat aspect van haar werk voor de *Chronicle* haar geen goede dienst bewezen.

Maar ze hoopte dat in Timber Ridge te veranderen – door de inwoners de gelegenheid te geven haar eerst te leren kennen. Wendell Goldberg had haar dat idee aan de hand gedaan. Hij had gezegd dat ze de mensen, als ze hun meteen zou vertellen dat ze voor de krant werkte, van zich zou vervreemden en dat dat haar opdracht in de weg zou staan. Ze kon ze maar beter eerst voor zich innemen en hen in de waan laten dat fotograferen haar hobby was, om het pas te vertellen wanneer ze eraantoe was. Hoewel het wel enigszins als bedrog voelde, had ze zijn advies wel verstandig gevonden. En ze had er veel voor over om haar kansen op die betrekking zo groot mogelijk te maken.

Ze tilde haar kin iets op. Van het afluisteren van politieke besprekingen buiten haar vaders kantoor had ze wel wat geleerd. ‘U zei dat u het, indien mogelijk, wilde goedmaken, meneer. Als mijn geheugen mij niet in de steek laat, heeft u uw woord gegeven. Is dat aanbod nog steeds van kracht?’ Ze wachtte even. Aan zijn gezicht kon ze niet zien of deze afleidingsmanoeuvre zou werken. ‘Of is uw eed van slechte kwaliteit?’

Zijn grijns verdween. Hij betastte de rand van zijn hoed. ‘Ik kan u niet garanderen dat we iets tegenkomen, mevrouw, maar ik geef u een dag de tijd – een dag – om te zien of we nog een eland op het spoor kunnen komen. Ik beloof niets. Ik geef u geen garantie. Daarna vind ik dat ik mijn plicht heb vervuld.’

Ze wilde aandringen op meer, maar besloot dat zijn aanbod – voorlopig – voldoende was.

Ze voelde zich sterk en stak haar hand uit. Dit gebruik was in het oosten nog maar pas in zwang, maar zij vond het prettig om te doen. Mannen drukten elkaar de hand wanneer ze iets overeengekomen waren, dus waarom zouden vrouwen dat dan niet doen? ‘Zullen we de afspraak met een handdruk bekrachtigen, meneer Ranslett? Om het officieel te maken?’

Hij keek eerst haar aan, toen haar hand en deed vervolgens een stapje naar achteren. ‘Ik geef vrouwen geen hand, mevrouw. Maar ik houd mij aan mijn woord – daar hoeft u niet aan te twijfelen.’

Enigszins beschaamd probeerde ze goedmoedig te snuiven. ‘Toe, meneer Ranslett. Ik ben een vrouw die...’

‘Dat zal ik niet bestrijden, miss. In ieder geval iets waarover we het eens zijn.’

Zijn woorden klonken bijna plagerig en overvielen haar een beetje, evenals de ondeugend opgetrokken wenkbrauw. Ze voelde er niets voor om zich door een zuidelijke pummel te laten afschrikken – hoe indrukwekkend hij er ook uitzag. Elizabeth stond nog steeds met uitgestoken hand voor hem.

‘U bent hier toch niet te verlegen voor. Een volwassen man als u.’

‘Er is niet veel waar ik te verlegen voor ben, mevrouw. En dat is niet iets waar ik prat op ga. Maar een vrouw de hand drukken...’ Hij zette zijn hoed weer op en nam de tijd om zijn zin af te maken. ‘Dat is iets wat ik nooit zal doen.’

Elizabeth kreeg het gevoel dwaas bezig te zijn en trok langzaam haar hand terug. ‘Goed dan. Ik dacht kennelijk dat het zuiden zich verder had ontwikkeld dan in werkelijkheid het geval is.’ Het was haar bedoeling hem met die opmerking een steek te bezorgen, net zoals hij haar trots een knauw had bezorgd. Aan zijn donkere uitdrukking te zien was die inderdaad aangekomen.

‘Als dat uw idee van ontwikkeling is, mevrouw, dan heeft dat woord bij ons een andere betekenis.’

‘Er zullen nog wel meer dingen zijn die een andere betekenis hebben, als we maar lang genoeg zoeken.’ Ze slaagde er heel aardig in zijn uitspraak te imiteren. Al die jaren waarin ze samen met mannen had gewerkt, hadden haar vermogen om in dergelijke situaties te reageren flink aangescherpt.

Ranslett bleef haar een tijdje aankijken, tikte daarna keurig tegen zijn hoed en draaide zich om. De uitdrukking waarmee hij afscheid nam, bevatte een mengeling van berisping en berouw en beroofde haar van elk beetje triomf dat ze had gevoeld. Ze bleef achter met het gevoel dat ze beter had moeten weten.

Ze keek hem na terwijl hij en zijn hond de hoek om liepen en uit het zicht verdwenen. Haar blik gleed terug naar de eland die tot voor kort op deze berg had geregeerd en die nu verschrompeld en verslagen op de grond lag.

Ze had gezien hoe Ranslett zijn hand over het prachtige gewei van het dier had laten glijden en wist dat kopers in het oosten hier gretig voor zouden betalen. Waarschijnlijk had hij al een koper op het oog. Die gedachte zat haar dwars en het duurde niet lang voordat ze begreep waarom dat zo was. Een van de redenen waarom zij naar deze streek was afgereisd, was om toeristen aan te moedigen naar het westen te reizen. Om in luxe hotels te verblijven met warmwaterbronnen en watervallen en... om op wild te jagen, als ze daar aardigheid in hadden.

‘Weet u zeker dat dit een goed idee is, miss Westbrook?’

Ze wierp een blik over haar schouder naar Josiah. ‘Jij bent degene die me zopas zijn naam heeft verteld.’

‘Dat weet ik. Ik weet dat ik dat heb gedaan.’ Hij bewoog zijn hoofd van de ene naar de andere kant. ‘Ik heb er nu alleen mijn bedenkingen over, meer niet.’ Met een komisch, maar tegelijk ook ernstig gebaar trok hij zijn wenkbrauw op. ‘Heeft u gemerkt hoe hij naar u keek, mevrouw? En hoe hij mij stond aan te kijken?’

Elizabeth keek haar nieuwe vriend eens goed aan. ‘Je bent toch niet... bang voor hem? Voor hoe hij je zou kunnen... mishandelen?’

Josiah kreeg een ernstige blik in zijn ogen. Hij staaarde in de verte en ze kreeg het gevoel dat hij terugbladerde in het boek binnen in hem.

‘Nee, mevrouw, ik ben niet bang. Niet daarvoor. Niet meer.’ Hij klemde zijn kaken open. ‘Het ergste wat iemand mij kan aandoen...’ Zijn stem daalde tot een fluistering. ‘Dat hebben ze me lang geleden al aangedaan.’

Elizabeth wilde de voor de hand liggende vraag stellen, maar hield zich in. Haar vader had haar vaak voor dit soort momenten gewaarschuwd, momenten waarop haar natuurlijke nieuwsgierigheid niet langer een deugd was, maar eerder een ondeugd en een inbreuk. En had een persoonlijke ervaring niet de juistheid van die les bevestigd...?

‘Ik voel goed aan wanneer iemand bereid is een ander te helpen. En ik krijg niet het gevoel dat meneer Ranslett van plan is u te helpen.’

Elizabeth duwde een onwillige krul op z'n plek. 'Het kan me eigenlijk niet schelen wat meneer Ranslett van plan is zolang hij mij naar een eland brengt. En wacht met schieten totdat ik de foto heb ontwikkeld.'

Ze had net een natte plaat klaar toen meneer Ranslett weer tevoorschijn kwam. Hij had zijn paard bij zich en de al wat oudere beagle kwam achter hen aan. De norske blik op het gezicht van de man was flink toegenomen, wat haar humeur enorm verbeterde. Zijn verdiende loon, na wat hij had gedaan.

Hij liet geen tijd verloren gaan om de eland op zijn rug te leggen, wat voor een man alleen geen eenvoudige taak was. Toen hij zijn mes uit zijn riem trok, draaide ze zich om. Sommige dingen hoefde ze niet te zien.

'Heeft u daar hulp bij nodig?'

Bij Josiahs vraag draaide ze zich om om hem antwoord te geven, om er vervolgens achter te komen dat hij het niet tegen haar had.

'Nee... dank je.' Ranslett nam niet de moeite op te kijken. 'Ik kan dit wel alleen af.'

Josiah aarzelde, maar liep daarna weg. Aan zijn uitdrukking was niet te zien of hij zich beledigd voelde of niet. Mogelijk ook een les die hij tijdens zijn vroegere bestaan als slaaf had geleerd?

Anderhalf uur later, met verkrampte schouders en een flinke hoofdpijn, stopte Elizabeth vier opgedroogde glasplaten, ontwikkeld en ingepakt voor de reis, in een tas die Josiah op het muildier had bevestigd. Ze masseerde haar slapen en vroeg zich af waarom ze de afgelopen dagen zo vaak hoofdpijn had gehad.

Ondanks het voorval met de eland moest ze toegeven dat de dag uiteindelijk zeer geslaagd was. De afbeeldingen zouden Goldberg, evenals Chilton Enterprises, veel genoeg doen, terwijl meteen duidelijk was hoe serieus ze van de gelegenheid gebruikmaakte. Ook zou ze hem laten weten dat ze onlangs was begonnen met de voorbereidingen voor de expeditie naar de pas ontdekte rotswoningen ten zuiden van Timber Ridge. Ze was van plan binnen een maand, misschien nog iets eerder zelfs, te vertrekken. De foto's bij Mesa Verde stonden boven aan Goldbergs lijst en daarom ook boven aan die van haar.

Ze wierp een blik naar de andere kant van de klif. En nu had ze

iemand gevonden die voldoende bekend was met de bergpassen – en met de Ute-indianen – om haar ernaartoe te brengen.

Ranslett had helemaal niets meer tegen hen gezegd. Hij had zich over zijn taak gebogen en keek niet op toen ze naderde. Een enkele blik op de eland herinnerde haar eraan dat ze haar ogen beter op iets anders kon richten. Voorlopig zou ze geen trek hebben in vlees.

‘Wij gaan nu naar beneden.’ Toen hij niet reageerde, voegde ze eraan toe: ‘Josiah en ik.’ Maar meteen wenste ze dat ze dat niet had gedaan. Het leek wel of ze hem wilde inpalmen.

Ranslett ging staan en veegde zijn handen af aan de voorkant van zijn bloes. Zijn leren overjas had hij een tijd geleden uitgetrokken. Terwijl ze die onsmakelijke handeling bekeek, kreeg ze het gevoel dat hij haar ermee wilde irriteren. Omdat ze er niets voor voelde in zijn val te trappen keek ze naar beneden, wendde nonchalance voor en zag toen ineens wat hij aan zijn voeten had. Hij droeg schoenen van zacht leer, met aan de bovenkant reepjes ongelooide huid. Ze hadden veel weg van het schoeisel dat ze op foto’s bij indianen had gezien. Wat had deze man toch een vreemde combinatie aan eigenschappen in zich!

De hond waagde zich iets dichterbij en ze stak haar hand uit om het dier te aaien. Een snel bevel van zijn baasje zorgde er echter voor dat hij meteen het vijandelijke kamp weer opzocht.

Haar geduld raakte op. ‘Meneer Ranslett, waar kan ik u bereiken? Zodra we weer in de stad zijn?’

Hij pakte zijn veldfles en nam een flinke slok. Het water droop langs zijn kin voordat hij het met zijn mouw wegveegde. ‘Dat kunt u niet, mevrouw.’

Ze verwachtte half dat hij een boer zou laten, maar die onsmakelijkheid bleef haar gelukkig bespaard. ‘Maar... hoe treffen wij elkaar dan om...’

‘Maakt u zich geen zorgen.’ Terwijl hij haar aankeek, duwde hij de kurk met zijn vuist op de veldfles. ‘Het zal geen enkele moeite kosten u te vinden... *mevrouw*.’

Ervan overtuigd dat hij haar in de maling nam, slaagde ze erin op gezaghebbende wijze te knikken, zoals ze haar vader vaak had zien doen. ‘Heel goed. Dan verwacht ik u... *binnenkort*... te zien.’ Ze trok een

wenkbrauw op om haar woorden kracht bij te zetten, maar hij had zich al omgedraaid. Met het gevoel weggestuurd te worden – wat haar niet aanstond – voegde ze zich bij Josiah.

Voordat ze de hoek om gingen, dwong iets haar om om te kijken. Ze ontdekte dat Ranslett haar nakeek. Hij nam niet de moeite weg te kijken en er verscheen een glimlach om zijn mond. Zonder die te beantwoorden keek ze snel weer voor zich en liep op haar gemak de heuvel af. Deze keer wilde zij de eerste zijn die de ander stilzwijgend terechtwees.

De man wist het zelf misschien nog niet, maar zij was ervan overtuigd dat ze zojuist de gids had gevonden die haar naar de Ute zou brengen. En die – als ze het spel goed speelde – ook haar expeditie naar de zuidelijk gelegen klifwoningen zou leiden.

5

Een klop op haar deur wekte Elizabeth de volgende ochtend na een onrustig nachtje met weinig slaap.

‘Goedemorgen, miss Westbrook. Ik zet de thee voor uw deur, hoor.’

Elizabeth duwde zich op een elleboog omhoog en wreef in haar ogen, nog maar nauwelijks bijgekomen. Omdat ze veel had gedroomd, was ze ’s nachts vaak wakker geworden. Toch kon ze zich geen een van die dromen herinneren. ‘Hartelijk dank, miss Ruby.’

De zachte voetstappen op de houten gangvloer stierven weg. Elizabeth sloeg het beddengoed terug en schoof het bed uit. Haar rechterhand begon te beven. Beurtelings spande en ontspande ze haar vingers om het beven te laten stoppen. Hetzelfde was gisteravond gebeurd toen ze in bed wilde stappen, maar dat had ze toegeschreven aan het feit dat ze het artikel voor de *Chronicle* had geschreven. Ze schreef altijd eerst een kladversie, bracht daar veranderingen in aan en schreef daarna een tweede versie. Tijdrovend, maar ze ging er prat op dat ze een versie inleverde zonder doorhalingen en verbeteringen. Iets wat Goldberg ook zeer op prijs stelde.

Een frisse geur van buitenaf onderscheidde zich van de mufte lucht in haar kamer. Een snelle blik uit het raam bevestigde haar vermoeden

– het had 's nachts geregend. En dat voorspelde niet veel goeds voor haar. Vocht verergerde haar longkwaal altijd.

Ze reikte naar het flesje op het nachtkastje. Ze hield het schuin zodat het licht door het bruine glas viel. Ze had er de afgelopen dagen heel zuinig mee gedaan, maar nu waren er nog maar enkele theelepels over. Nauwelijks voldoende voor een dosis.

Ze deed de deur open, droeg het theeservies naar binnen en zette dat op het bureau. Het was lang niet zo deftig als het zilveren servies thuis, maar ze vermoedde dat het miss Ruby's mooiste spullen waren. Daardoor waardeerde ze het des te meer. Miss Ruby, de eigenares van het pension, had de thee al in de pot gedaan, zoals ze elke ochtend voor haar deed. Het was een speciale kruidenmelange die de artsen in Washington haar hadden aanbevolen. Elizabeth schonk een kopje thee in, roerde er het restant van *Mrs. Winslow's Soothing Syrup* door en dronk dat als voorzorgsmaatregel.

De siroop was haar ook door een arts voorgeschreven. Ze had al snel ontdekt dat het een rustgevend effect had en dat kon ze na zo'n onrustige nacht goed gebruiken. Aan de bittere nasmaak was ze geleidelijk aangewend geraakt. Toch brandde het goedje zich nog steeds een weg naar binnen. Sinds kort had ze zich aangewend om vlak voor het slapengaan een klein beetje siroop door haar thee te roeren, om beter te kunnen slapen, maar omdat de fles bijna leeg was, had ze er gisteravond van afgezien.

Ze liep naar de gemeenschappelijke badkamer en werkte haastig haar ochtendritueel af. Ze kleepte zich zo snel mogelijk aan zodat ze de foto's die ze gisteravond na het eten had ontwikkeld, kon posten. Met een beetje geluk zou haar pakket eerder op Wendell Goldbergs bureau liggen dan de eerste inzendingen van de andere kandidaten en dat zou een stilzwijgende aanwijzing van haar vastberadenheid zijn.

Even staarde ze in de spiegel naar de warrige krullen die aan alle kanten uitstaken. Ze probeerde haar vingers erdoorheen te trekken, maar wist dat dat geen zin had. De enige keer wanneer ze een borstel of kam door de wirwar kon krijgen, was wanneer het haar nat was, maar daar had ze vanochtend geen tijd voor. Had ze maar ravenzwart haar, steil en zijdeachtig, zoals het haar van de vrouw die ze eerder deze week in

Mullins General Store had gezien, in plaats van haar wirwar aan pijpenkrullen die God haar had toebedeeld. Elke poging om die nu netjes te krijgen zou er alleen maar toe leiden dat het een rattennest zou worden, zoals Tillie maar al te vaak had gezegd.

Tillie was zo ongeveer de enige die dat tegen haar had mogen zegen, aangezien haar eigen haar zich ook heel moeilijk had laten borstelen. Ze zuchtte en maakte de krullen zo goed mogelijk vast.

Als ze wist waar ze meneer Ranslett kon vinden, dan kon ze hem vragen wanneer hij beschikbaar was om met haar op jacht te gaan. Ze moest er echter op vertrouwen dat hij contact zou opnemen met haar. En als Ranslett zich niet aan zijn belofte hield...

Net zo snel als de gedachte opkwam, verdween die ook weer, zonder voet aan de grond te krijgen. *Ik houd mij aan mijn woord.* Ze dacht aan wat hij gisteren had gezegd en wist dat hij dat inderdaad zou doen – zich aan zijn woord houden – ook al was het meer dan duidelijk dat hij er niet veel zin in had.

Pas toen ze gisteren in haar kille bed was gekropen, had de gedachte postgevat. Ook al deed ze haar best die van zich af te zetten, ze merkte dat ze er toch serieus over nadacht. Ze had nog een foto kunnen maken van die eland... naderhand, met Daniel Ranslett ernaast. Hoewel ze huiverde bij de gedachte, wist ze dat Goldberg dat zou hebben gewild. Een dergelijke foto zou de voorpagina niet hebben gehaald, dat was wel duidelijk, maar had kunnen worden gebruikt als publiciteit voor jagers.

Toch gaf het haar geen goed gevoel om een foto te nemen van iets wat dood was, ook al kon ze daarmee bij Goldberg in de gunst komen.

Ze pakte haar toiletpullen in en liep terug naar haar kamer. Ze stak de sleutel in het slot, maar... die wilde niet draaien. Ze probeerde iets meer kracht te zetten en zuchtte gefrustreerd. Miss Ruby had haar gewaarschuwd dat de sleutel wel eens wilde blijven steken. Maar uiterekend nu... Ze had haast om de postkoets te halen die elke doorde-weekse dag de post naar Denver bracht, want ze wilde niet het risico lopen dat haar foto's maandag pas verstuurd zouden worden.

Ze rammelde even aan de knop om die vervolgens met bruto geweld om te draaien. Het werkte en ze snelde naar binnen.

Ze kleepte zich snel aan, reeg haar korset stevig dicht en trok haar

kousen aan. Haar kamer was de enige op de tweede verdieping van het pension en was ruimer dan de kamers op de lageregelegen verdiepingen. Ze had voldoende ruimte om haar uitrusting op te slaan, maar miss Ruby had haar wel duidelijk gemaakt dat ze niet was gecharmeerd van het feit dat ze de verschillende chemicaliën voor haar fotografie op haar kamer bewaarde. Ze had echter geen andere plek om ze te bewaren. En ze moest ze onder handbereik hebben om de foto's 's avonds te kunnen ontwikkelen. Het waren niet de meest ideale omstandigheden, maar ze had zich er tot nu toe mee gered. Ongetwijfeld was het erg vermoeiend voor Josiah om de zware uitrusting al die trappen op te dragen, maar hij had er nog nooit over geklaagd.

Ze kon zich niet herinneren dat ze Josiah ooit had horen klagen over wat dan ook. Hij reageerde soms wat brutaal, maar dat was anders en meer voor de grap. Bovendien genoot zij daarvan. Hun schertsende gesprekken deden haar denken aan haar relatie met Tillie. O, wat miste ze die vrouw toch!

Elizabeth knoopte haar jurk dicht en bevestigde de bijpassende band om haar middel. Ze deed de sluiting dicht en deed daarna een pas naar achteren om zichzelf in de passpiegel te bekijken. Dit was verreweg haar lievelingsjurk. Tijdens een reis naar New York City samen met haar vader had ze deze jurk gezien, was naar binnen geglipt om die te kopen, om er vervolgens achter te komen dat die een enorm bedrag kostte. Daarom had ze de jurk nagetekend en aan een klermaakster in Washington laten zien, die de jurk vervolgens prachtig had nagemaakt. Als ze de jurk droeg, voelde ze zich bijzonder vrouwelijk. Toch straalde de jurk ook enige mate van zakelijkheid uit. Zonder al te veel fratsen. Maar ook zonder al te gewoontjes te zijn.

De draperie aan de achterkant was een waar kunstwerk en accentueerde haar middel. Die, nu ze tweeëndertig was, veel meer rondingen vertoonde dan een jaar of tien geleden. Maar dat was het mooie van een korset – dat kledingstuk wist de bijdrage van voorbije jaren sterk te verminderen. En de vloek ervan? Het niet diep kunnen inademen. Er waren dagen waarop ze die prijs verafschuwde.

Met een laatste blik op de klok en in de wetenschap dat het krap zou worden, greep ze de envelop met daarin de foto's voor Wendell

Goldberg. De hete thee begon te werken. Terwijl ze de deur uitsnelde, voelde ze een weldadige rust door zich heen stromen.

6

‘Er zit flink wat vlees aan. Weet je zeker dat alles deze keer naar hen moet?’

‘Dat is wat ik zei – alles.’ Daniel stond in de deuropening van de slagerij en keek toe hoe Lolly zijn vleesmes in de roze poot van de eland stak. Beau piepte bij dat geluid en zwiepte zijn staart heen en weer. Een blik van Daniel was echter voldoende hem op zijn plek te houden waar hij kauwde op een bot dat Lolly hem had toegeworpen.

‘Ik wil alleen maar aangeven dat je je besluit wellicht moet heroverwegen. Ik kan een deel ervan apart houden en er een goede prijs voor krijgen. Met name voor het gewei.’ Lolly hanteerde het hakmes alsof het een verlengstuk was van zijn stevige, vlezige arm. Daar had het levenslange slagerswerk voor gezorgd. ‘Je zou een mooi bedrag opzij kunnen leggen voor de winter. Hoef je je nergens zorgen over te maken.’

‘Ik waardeer je bezorgdheid, vriend, maar ik heb al zo veel dat ik de volgende winter wel doorkom. Daar hoef ik me dus geen zorgen over te maken. En het gewei is al verzegd.’ De wetenschap dat Lolly nijdig zou reageren, maakte het des te leuker.

‘Vertel me dan eens, Ranslett... Hoeveel geeft dat mannetje je voor dit gewei? Een goede prijs, mag ik hopen.’

Daniel richtte zijn aandacht op het plankier zodat Lolly zijn lach niet kon zien.

‘Je hebt het toch niet weggegeven, hè?’ Lolly hield even op met hakken. ‘Zeg alsjeblieft dat je er in ieder geval *iets* voor hebt gevraagd.’

De felheid van Lolly’s blik prikte in Daniels nek, maar hij negeerde die en knielde om Beau eens goed over zijn kop te wrijven. Met zijn tong uit de bek ging de hond op zijn zij liggen.

Lolly mompelde iets lelijks en ging verder met hakken.

Zonder vragen pakte Daniel uit een pot een reep gedroogd vlees. Hij betreurde het opnieuw – al wel voor de honderdste keer – dat hij had

toegezegd miss Westbrook mee uit jagen te nemen. Haar verzoek was zonder meer dwaas te noemen, maar hij had zich deels – op dat moment in ieder geval – verantwoordelijk gevoeld voor wat er gisteren op de bergkam was gebeurd. Hij moest toegeven dat dat gevoel, telkens wanneer ze haar arrogante mondje had opengetrokken, minder was geworden.

Wat zij zo ver westwaarts deed en waarom zij zonder begeleiding – of in ieder geval zonder fatsoenlijk gezelschap – door de bergen in Colorado trok, was hem nog niet duidelijk. Dat zij en die neger samen rondtrokken, was niet betamelijk. Ook al kwam ze uit het noorden, ze had beter moeten weten. Hij durfde er zijn geweer onder te verwerpen dat ze naar het westen was gekomen om een andere reden dan alleen vanwege haar liefhebberij om foto's te maken. Ze verborg iets. Dat voelde hij.

En de manier waarop ze hem de hand had willen drukken... Hij trok een reepje van het gedroogde vlees af en gooide dat richting Beau. Haar pit stond hem echter wel aan en die was in ruime mate aanwezig. Het zou best aardig kunnen zijn om haar mee te nemen en te zien hoe ze met een geweer omging, om te zien hoe ze zich onder druk gedroeg. Een tijdje in haar gezelschap verkeren zou onderhoudender kunnen uitpakken dan hij aanvankelijk had gedacht.

‘Het is een wonder dat je nog iets opzij weet te leggen, Ranslett.’ Lolly maakte een grommend geluid. ‘Ik wacht mijn hele leven al op een buit als deze, en dan verschijn jij in mijn deuropening, met de grootste eland die ik ooit heb gezien, en doet alsof het niets is. Jij en ik moeten het maar eens over de juiste prioriteiten hebben, jongeman.’

Daniel lachte bij zichzelf en kon de niet-gemeende berisping in Lolly's stem wel waarderen, evenals het feit dat de man hem *jongeman* noemde. Leunend tegen de deurpost zag hij Timber Ridge langzaam ontwaken. De Maroon Bells hielden de wacht over de stad terwijl de rot-sige pieken en dalen eromheen zwijmelden van bewondering.

Soms voelde hij zich bijna een met deze plek, alsof hij hier volledig thuishoorde, in plaats van als de ontheemde zoon die hij in werkelijkheid was. Hoe was het mogelijk dat hij al zo lang in deze bergen woonde terwijl zijn hart, zijn gedachten, de oorsprong van wie hij

was, lagen begraven op een slagveld in Tennessee?

Maar wellicht lag het antwoord daar juist in verscholen.

Hij bewoog zijn schouders die moe en stijf waren van het dagenlange jagen. Tegen de tijd dat hij de berg was afgedaald, was het donker geweest en had hij geen greintje energie meer gehad. Hij had daarom de afgelopen nacht bij Lolly geslapen, op een bank achter in de zaak.

Aan de overkant van de straat ging de deur van het pension open. Daniel deed haastig een stap naar binnen en hoopte maar dat ze hem niet had gezien. Met die wilde koperen krullen en een pakketje of iets dergelijks onder haar arm beende ze ervandoor, als een vrouw die achterna werd gezeten door vuur.

De mensen op het plankier draaiden zich om en keken haar na. Zij leek al die aandacht echter niet te merken. De meeste mensen wachtten totdat zij was gepasseerd om zich vervolgens fluisterend naar elkaar toe te buigen. Waarschijnlijk vonden ze van zichzelf dat ze zich fatsoenlijk gedroegen. Maar in zijn ogen mocht je iets wat je niet recht in iemands gezicht wilde zeggen ook niet achter zijn rug om doen.

Miss Westbrook snelde de hoek om. Nu hij haar goedgevormde achterkant te zien kreeg, genoot Daniel dubbel. Als eerste van de verleidelijke beweging van die heupen terwijl ze zich voortbewoog. En als tweede, nu hij haar zag weglopen, van de wetenschap dat zij niet zijn zorg was. Het was moeilijk te zeggen welke van de twee hem meer genoegenschafte.

‘Je lijkt sowieso nergens lang aan vast te houden, Ranslett. Afgezien van dat geweer daar. Ik geloof niet dat ik je ooit met een ander heb gezien. Wat eigenlijk raar is, nu ik er zo over nadenk, aangezien je wapens maakt voor de kost. Ik weet dat je me niet naar mijn mening hebt gevraagd. Maar stel dat je dat ooit zou doen’ – de klap van zijn hakmes benadrukte zijn woorden – ‘dan zou ik dat als antwoord geven.’

Ondanks het feit dat hij weinig behoefte had aan gezelschap, genoot Daniel ervan zo af en toe bij Lolly langs te gaan. De man was in staat helemaal alleen een gesprek gaande te houden, wat Daniel eigenlijk wel prima vond. En de wijsheden of inzichten die hem vaak over de lippen kwamen, deden hem ook terugkomen. Dat en Grady Lollifords nooit aflatende eerlijkheid.

‘Nog even over dat niet vragen...’ Lolly liet zijn adem ontsnappen. ‘Je hebt me niet gevraagd of er de laatste tijd nog bestellingen voor je zijn geplaatst.’

‘Ik dacht dat je dat anders wel had gezegd.’

‘Nou, beschouw het dan maar als gezegd. Er is deze week een bestelling geplaatst.’

Daniel keek achterom en zag dat Lolly naar hem stond te kijken. Hij wist wel waarom. ‘Door wie?’

‘Een man die hier pas woont. Zei dat hij net in de winkel van Mullins was geweest en niet had kunnen vinden wat hij zocht. Hij jaagt op eland en beer en is ook op zoek naar een gids. Ik heb hem over jou verteld, dat jij de beste geweren maakt waar ik ooit mee heb geschoten. Heb hem verteld dat ik niet zeker wist wanneer ik je weer zou zien, maar dat ik het zou vragen zodra dat het geval was. Dus... heb je al een paar geweren af?’

‘Ja. Twee. Ik zal ze morgen meenemen en hier laten.’

Lolly legde zijn hakmes terzijde. ‘Goed om te horen.’ Hij veegde zijn handen af aan zijn schort. ‘Het lijkt erop dat het beter met je gaat... sinds de laatste keer dat we elkaar hebben gesproken.’

Daniel naderde de snijtafel en betastte de ruwe rand van het houten tafelblad. ‘Klopt. Het heeft alleen de nodige tijd gekost.’

‘Zoals ik al vaker heb gezegd: “Het was niet jouw schuld, jongeman... wat er vorig jaar herfst is gebeurd.”

Daniel knikte. Dat had hij zichzelf ook telkens en telkens weer verteld.

‘Thomas Boyd was een goede man. Hij was alleen geen goede jager. En daar kon jij niets aan doen. Je was bezig het hem te leren, maar hij was er nog niet aan toe om er in zijn eentje op uit te trekken. Meer was er niet aan de hand.’

Daniel staaarde naar buiten. ‘Sommige mensen denken nog steeds dat het mijn schuld was – dat lees ik in hun ogen.’

Lolly kwam achter de werktafel vandaan en veegde zijn handen opnieuw aan zijn schort af. ‘Daar komen ze wel overheen, na verloop van tijd.’ Hij zuchtte. ‘Als er iets dergelijks gebeurt, helemaal bij een goed gezin als de familie Boyd, dan zoeken mensen iemand om de